

9^E JAARGANG N^O 1 — 22 MAART 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

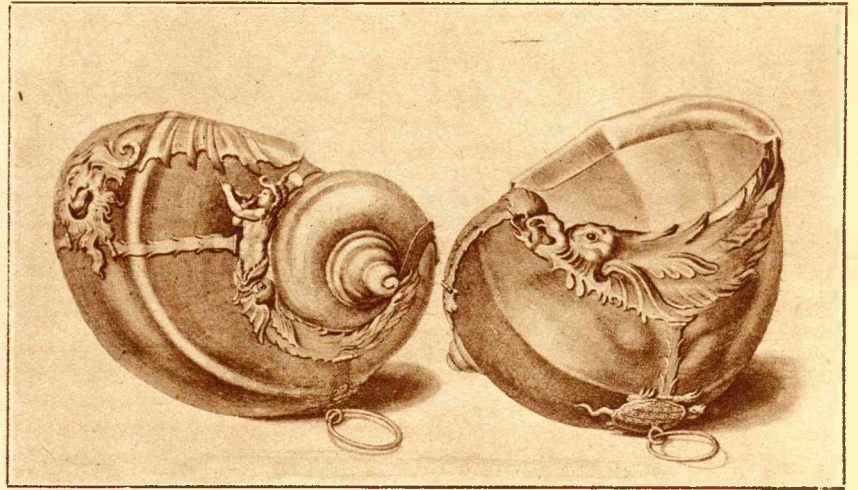

AMSTERDAMS HARTADER

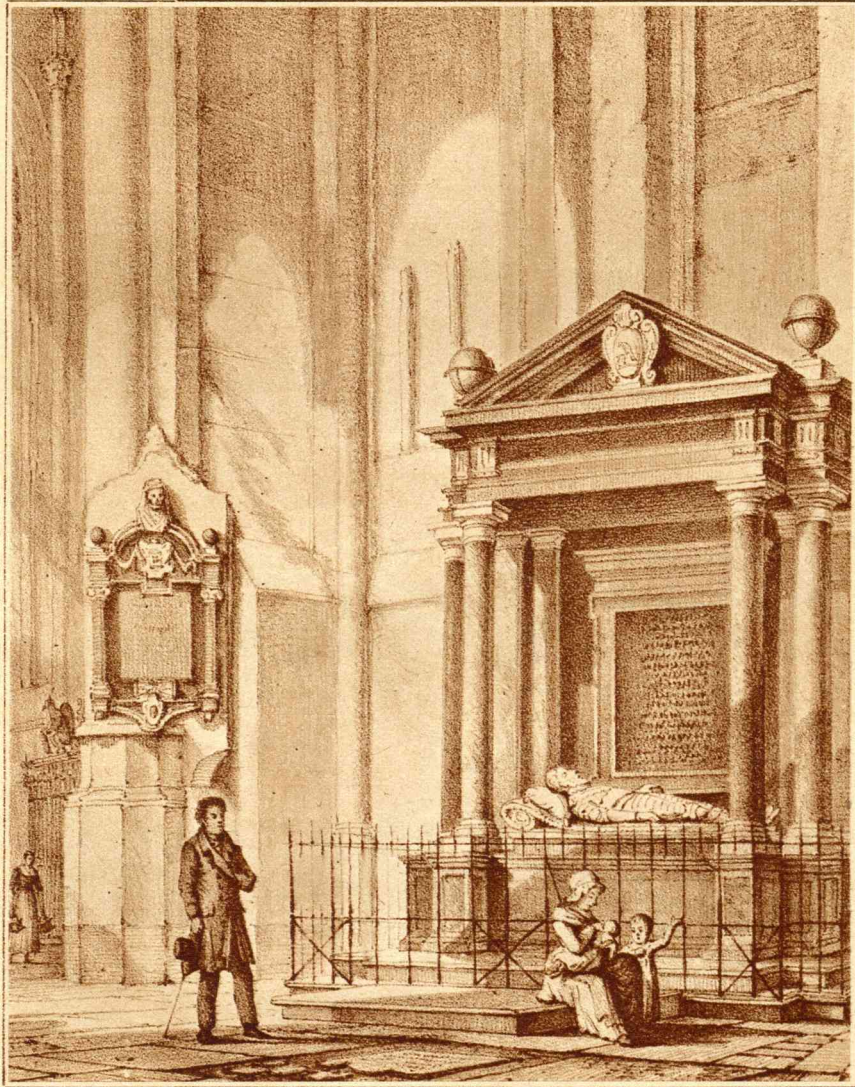
Zoo mogen we gerust het Singel noemen daar, waar die gordelgracht ten einde loopt en samenloeit met den Amstel. Want ontegenzegglijk is het Muntplein, hier op den neveligen achtergrond, thans hét punt in onze goede stad 't welk met het meeste recht als het hart daaraan beschouwd mag worden: knooppunt de drukste straten niet alleen, maar ook zeer bedrijvig laad- en losplaats der vele beurtschepen.

klaarblijkelijk de begeerte naar méér bij de Jantjes opgewekt. Zij wilden, na de Zilvervloot-reis, voortaan een onbezorgd leventje kunnen leiden, of, zooals de historieschrijver het ons verhaalt: „Verscheiden Soldaten en Bootsgesellen, wiens woort is, wanneer zij buit bekomen: „al onse leven rijk genoeg,” hadden zich vrij meerder ingebeelt.” Te Amsterdam begonnen zij hierover „een schrikkelijk oproer aan te rechten, soodat 'er een groot gedeelte van dese quaatwilligen op de plaats voor 't West-Indisch Huis de Heeren begonnen te

hadden, begonden met dezelve aan de deuren van de Poort te hakken om 't slot los te krijgen, terwijl anderen een sleeper gedwongen hadden, een ysere goteling, die daeromtrent aan den IJ-kant gelegen had, voor dese Poort te slepen.”

Scheeps-drinkhoorn van Piet Hein, aan beide zijden gezien.

De graftombe van Piet Hein in de Groote Kerk te Delft.

Hiernaast: Hoe een teekenaar van vóór eenige eeuwen, de verovering der Spaansche Zilvervloot door de Hollanders in beeld bracht.

dreigen.” Op luiden toon werd geëischt, dat hun meer buitgeld uitbetaald moest worden, en reeds werd een poging gedaan, de kelders te naderen, waar het buitgemaakte zilver geborgen lag.

Met veel tact en beleid wisten de „dienaars der Maatschappij” de oproerige gemoederen voorloopig te kalmeeren, en de mannen te bewegen, heen te gaan „al morrende en knorrende,” waarbij hun toegezegd werd, dat zij „morgen als 'er meer Heeren vergadert zouden zijn, mochten weder komen.”

De poort werd daarop gesloten, maar in den loop van den dag verspreidde het gerucht zich als een loopend vuurtje door de stad, zoodat den volgenden dag „de opstant veel harder begon aan te gaen,” want vele makkers van de oproerlingen, die „te vooren passelijk wel vergenoegt waren geweest, sprongen den oproerigen hoop bij” en, zooals het altijd bij een volksoproer gaat, voegden tal van kwade elementen, die met de Zilvervloot-bemanning niets uitstaande hadden, maar op een kansje hoopten, in troebel water te kunnen visschen, zich bij den troep, welke zich 's anderendaags vóór het West-Indisch Huis verzamelde.

Bekogeling van het West-Indisch Huis.

Het gespuis hitste de ontevreden zeelieden nog meer op. Steenen werden aangedragen en al spoedig werden de ramen van het West-Indisch Huis bekogeld; de steenen wierp men in 't wilde heen over den muur. „Ja, eenigen, die een bijl gekregen

Maar dit alles was niet voldoende, aan de eischen der oproermakers de benoodigde kracht bij te zetten. „Het haperde hun alleenlyk aen boskruit (buskruit) doch hoe-seer dat se hier om liepen, wilde niemand van de burgers, die dit gewoon waren te verkoopen, hun daarmede gerieven, voorgevende, dat zy op die tijd daer niet van voorzien waren.”

Inmiddels begonnen de „belegerden” aan ernstige tegenweer te denken „Heeren Boekhouders Kassiers en andere dienaers kregen handgranaten by het werk, om dezelve, by aldien dese muitmakers op de binnenplaats mochten komen, uyt de vensters onder den hoop te werpen, en door deszelfs barsten en

springen, hun te doen opruimen en verhuysen.”

Zóó ver behoefde het echter niet te komen, want de Magistraat van de Stad, bevreesd, dat het oproer nog ernstiger afmetingen zou aannemen, zond „aenstonts een goet getal van 's Lands Krijgsknechten met hun Bevelhebbers, aengezien toentertijd juist eenige Vendels binnen Amsterdam gekomen waren, ter oorszaak van eenige onlusten.”

Deze troepen wisten „al het gespuys met den gantschen aenhang te doen verstuyven, hetgeen geschiedde in Sprokkelmaand des Jaers 1629.”

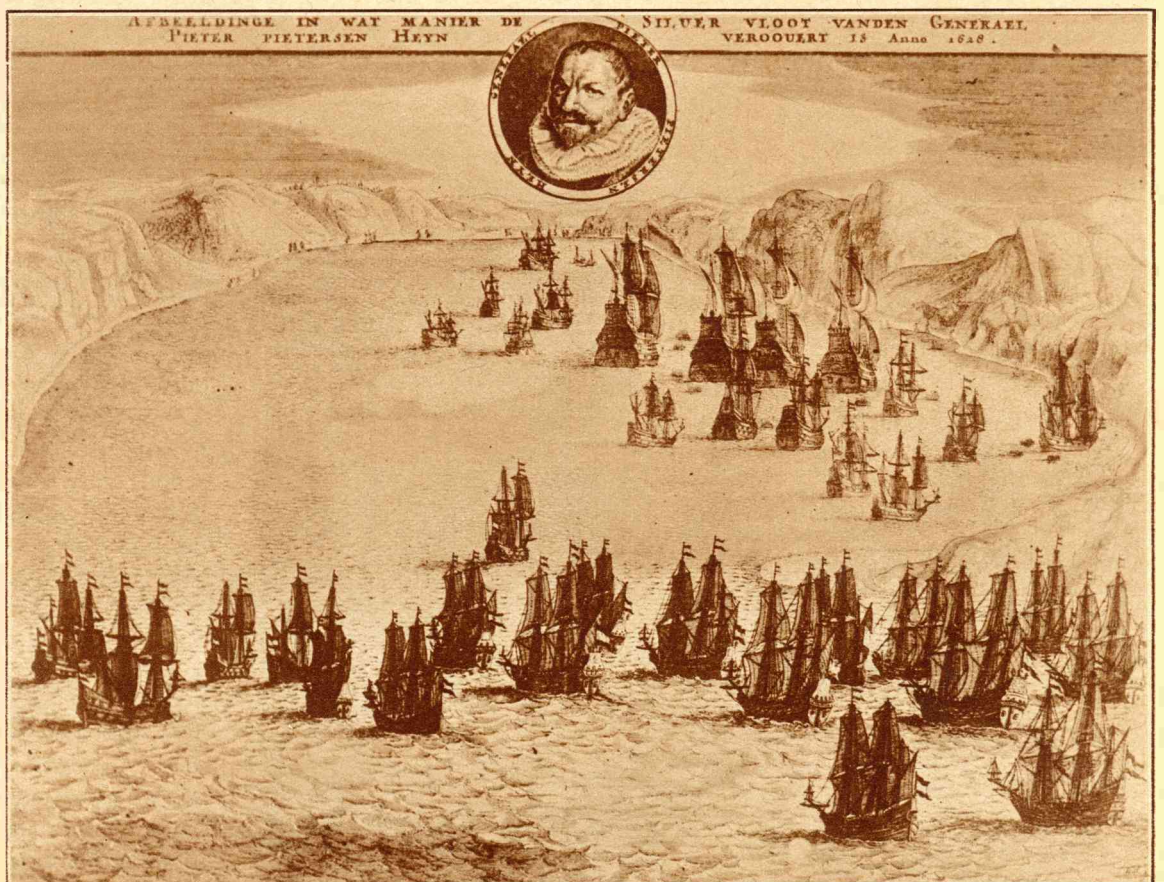
Op deze „ontsetting van Piet Heins buyt” maakte zeker geestig Poët de volgende Vaerskens:

Het West-Indisch huys spreekt.

Ik stak noch in een geks Kaproen,
Doe 'k zey: Waertoe dit Garnisoen?
Maer doen de Moetwil opperuyt,
Begon om Sinte Pieter's buyt
Een kans te wagen, driest en dom,
Met vliegent Vaandel, slaende Trom,
Doen quam mij 't Krijgsvolk wel te pas.
De steenen vlogen door het glas,
Ik docht: dees Geusen bennen Spaans,
Of is Sint Pieter 1) Arminjaans?
Men ley een stuk geschuts aan boort,
Om rammen Sinte Pieters Poort.
De Sante trokken op, by Get,
En hierdeur wiert de buyt ontset.”

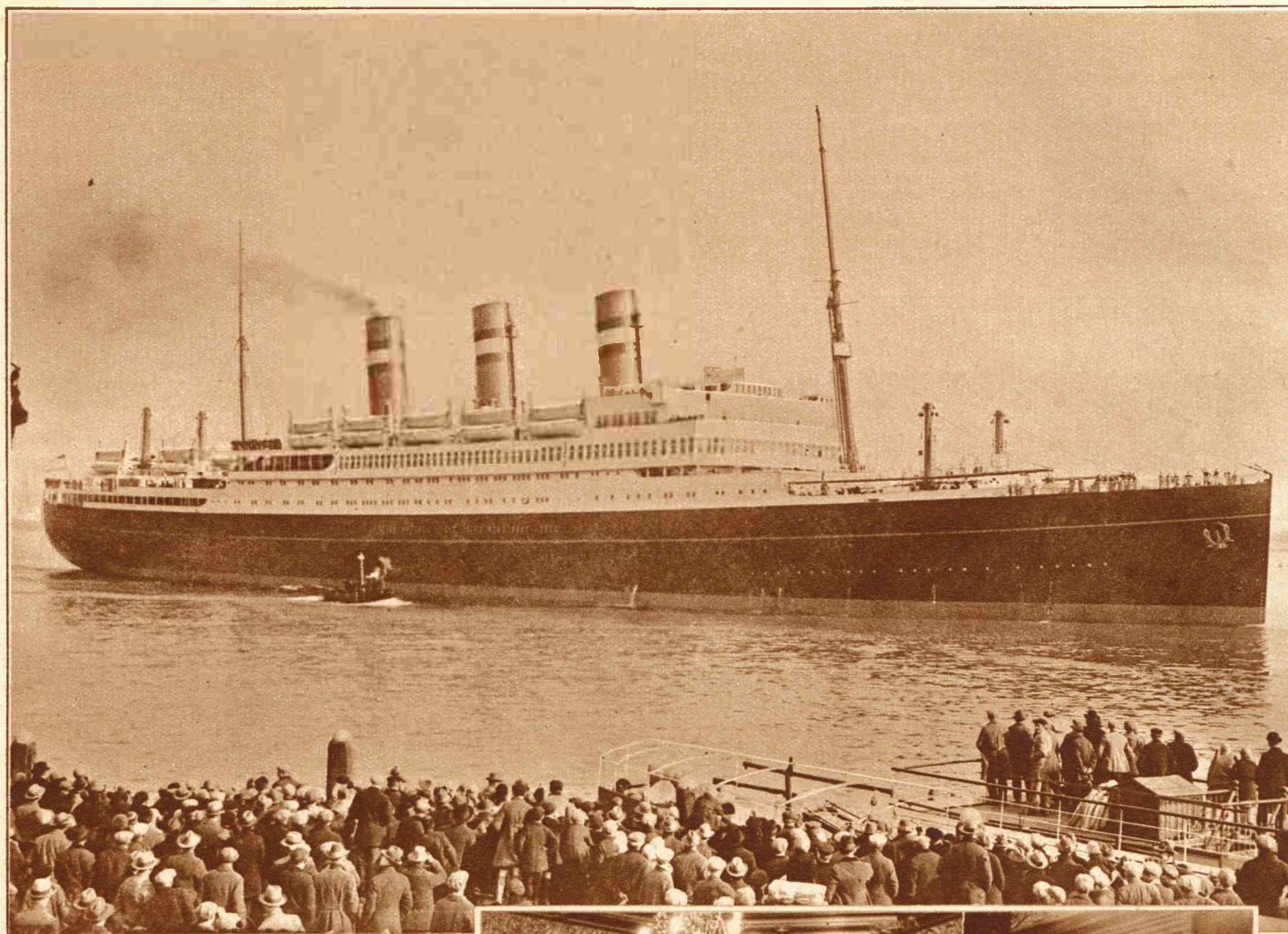
JOH. CHR. WIJNAND.

1) Piet Hein.

Een nieuw Zeekasteel

Zondag heeft, door uitgelezen lente-
weer begunstigd,
de technische proefvaart
plaats gehad van het
nieuwgebouwde zee-
kasteel de Statendam,
de laatste aanwinst van
de Holland — Amerika-
lijn en tevens haar groot-
sten stoomer. Niet minder
dan 30.000 ton meet dit
drijvend paleis, 't welk
zoowel uit technisch oog-
punt als van inwendige
geriefelijkheid aan de
hoogste eischen voldoet.
Terwijl men er tevens
in geslaagd is 'n aesthe-
tisch geheel te verkrijgen,
niet geschaad door een
overdadige luxe. Hoe-
wel het casco op Eng-
elschen bodem ontstaan
is, is de geheele verdere
afwerking in ons land
geschied. Meer dan 1000

*Het dubbelschroef-turbine-stoomschip
Statendam verlaat den Nieuwen Water-
weg voor de proefvaart.*

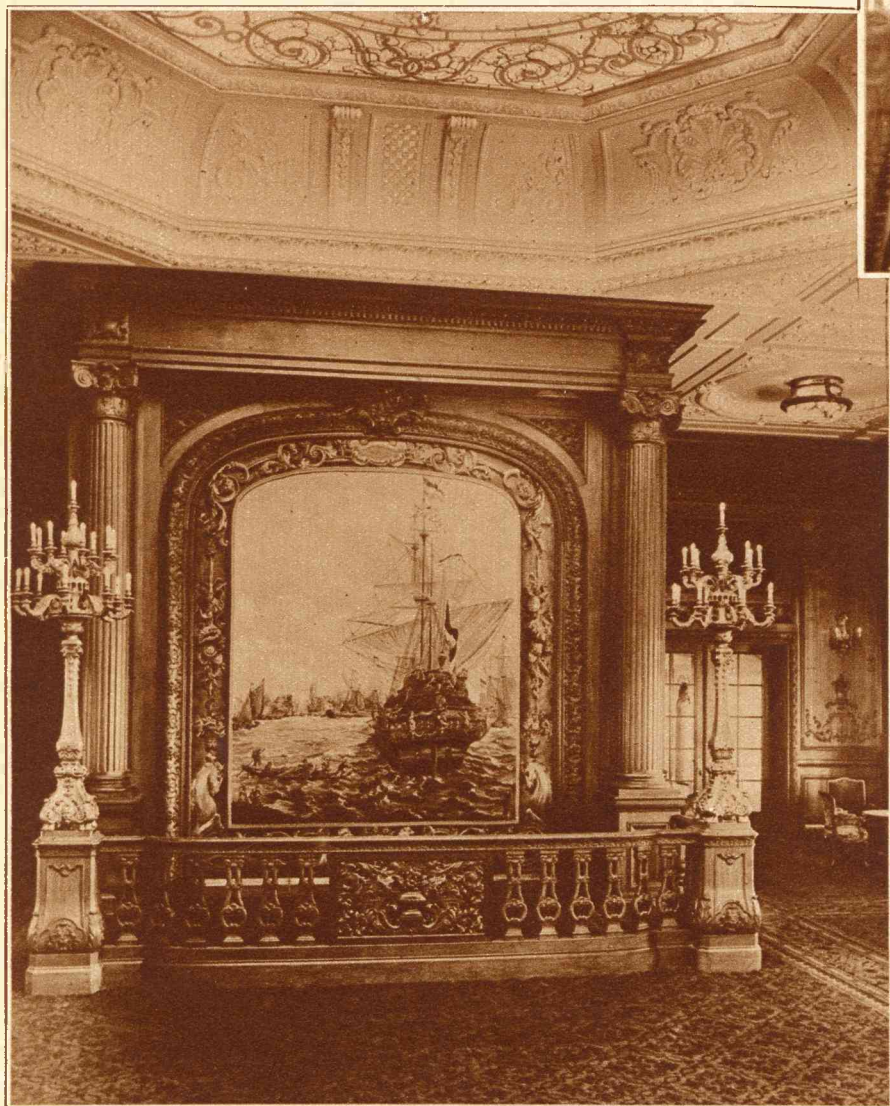
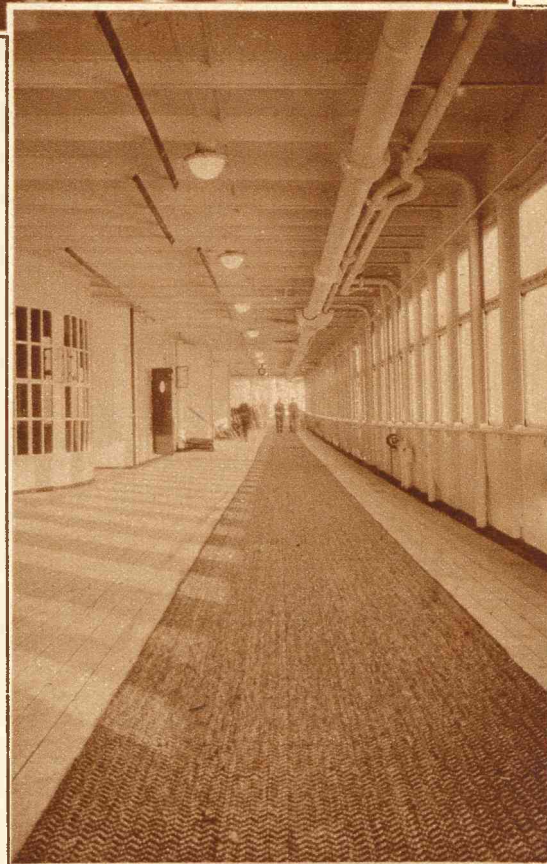
*Hieronder: De orkestruimte onder den
prachtigen koepel in de groote hal
der eerste klasse.*

*De luxueuze deftige
rookzaal der eerste
klasse.*

*Het ruime
promenadedek der
eerste klasse.*

werklieden heb-
ben op de werf
van de firma Wil-
ton te Rotterdam
een jaar lang aan
de voltooiing er-
van gearbeid.
Thans heeft dan
de proefvaart
plaats gehad,
welke uitnemend
geslaagd is, zoo-
dat half April de
eerste vaart naar
de overzijde van
den Oceaan zal
geschieden.

Een Weg door het Woud

Tusschen de geweldige stammen der majestueus oprijzende woudreuzen door kronkelt zich de weg, waarlangs de nietige auto's voortstuiven naar de drukbevolkte steden ginds in Noord-Californië . . .

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

EERSTE HOOFDSTUK SCHULDIG OF NIET SCHULDIG?

Er heerschte een opgewonden stemming in de openbare zitting van de rechtbank. Het was de laatste der zittingen, die drie dagen lang zooveel stof hadden opgejaagd om de kolommen der dagbladen te vullen. De aanhangige rechtzaak had geheel Londen en een groot deel van Engeland in beroering gebracht. Het getuigenverhoor had met de meeste zorg en nauwkeurigheid plaats gehad. Verdediger en aanklager hadden elk van hun standpunt hun best gedaan, de jury van de onschuld of van de schuld van den beschuldigde te overtuigen. De rechter, die blijkbaar veel belang in het verloop van de zaak scheen te stellen en die alle denkbare moeite had gedaan, achter de waarheid te komen, had een korte samenvatting van 't gebeurde gegeven.

De gevangene behoorde niet tot het soort menschen, die in den regel als beschuldigde voor de jury verschijnen. Hij geleek in niets op een man, die een misdaad op z'n geweten heeft. Hij was een jonge man van vierentwintig jaar, netjes en met zorg gekleed, met regelmatige, zeer gunstige gelaatstreken, groote, grijze oogen, waaruit een vlug en levendig verstand straalde, een hooggewelfd voorhoofd en een weelderigen bruinen haardos. Zijn naam was Mark Martineau. De leden der jury zagen hem met belangstelling aan. De griffier der rechtbank, die gewoon was aan alle soorten misdadigers, die daar voor hem in de bank der beschuldigten plaats namen, wierp een onderzoekenden blik op Mark Martineau. De advocaten zagen nieuwsgierig naar hem op, en fluisterden elkander de indrukken gedurende de rechtzitting opgedaan, in 't oor.

Mark Martineau was beschuldigd van een der vreeslijkste misdaden, die iemand kan begaan. Hij zou zich aan het leven van een zijner medemenschen vergrepen, in koelen bloede een ouden man vermoord hebben.

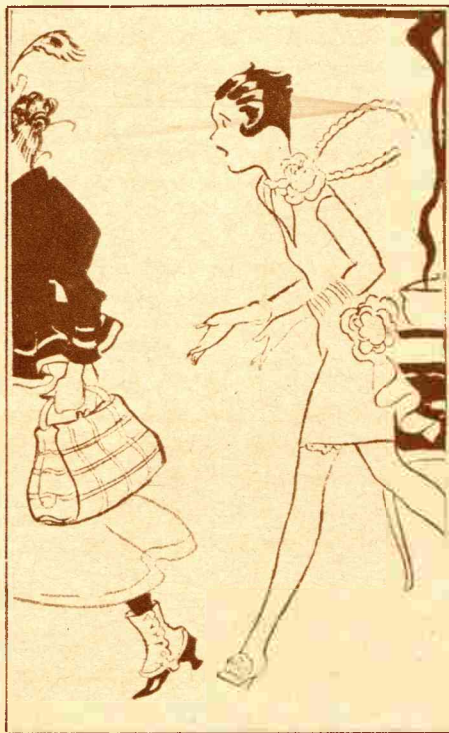
Bij de eed-aflegging door de juryleden was er iets voorgevallen, dat op dit oogenblik niet bijzonder de aandacht trok. Later ging de mare, dat het de spil was, waarom het lot van iemand kan draaien. Op het laatste oogenblik had een der gezworenen bericht, dat hij verhinderd was om te komen. In groote haast was toen een ander in zijn plaats benoemd. Men zeide, dat hij slechts met grooten tegenzin en onder protest gevolg had gegeven aan den oproep, als jurylid zitting te nemen. Dit was echter slechts een praatje.

Het geval, dat rechter en jury hadden te beslechten, was het volgende: Een oude man, zekere Abraham Robertshaw, had eenige jaren op de bovenste verdieping van een huis in Johnson's Inn gewoond, een der weinige buurten van dat soort, die nog in 't hart van dit drukke stadsgedeelte zijn overgebleven. Deze buurt was gelegen in een afgelegen hoekje tusschen Fleet Street en Holborn. Omtrent z'n verleden was weinig bekend; men kreeg algemeen den indruk, dat er iets geheimzinnigs in was. Vaste bezigheden en vrienden scheen hij niet te hebben. Hij hield veel van oude boeken, en was ook veel bij de behandeling van processen tegenwoordig om den loop er van te volgen en deze met andere belangstellenden te bespreken. Hij ontving slechts zelden brieven en aangezien men over 't algemeen dacht, dat hij rijk was, werd hij voor een gierigaard gehouden. Een der weinigen, die hem bezocht, was de jonge Mark Martineau, die nu in de bank der beschuldigten zat. Hij was student in de rechten, en bezig zich voor te bereiden voor zijn laatste examen, dat hij binnenkort zou afleggen. Eenigen tijd geleden had hij kennis gemaakt met den ouden Abraham Robertshaw. Beiden brachten hun meeste avonden in de kamer van den ouden man door. Mark Martineau stond bekend als een net, ijverig jongmensch van meer dan gewonen aanleg, die ongetwijfeld een schitterend examen in de rechten zou afleggen. Hij had z'n kamer in een zijstraat van Holborn. Wat hij kocht, betaalde hij á contant; bij ieder, die hem

kende, stond hij in hooge achting. Vriendelijk en welwillend in den omgang, was hij steeds bereid, iemand, waar hij slechts kon, van dienst te zijn. Hij had dan ook veel vrienden en weinig vijanden.

Op een morgen ging de werkster, die de kamers in Johnson's Inn schoon hield, op den gewonen tijd naar de kamer van den ouden Abraham Robertshaw en klopte aan de deur. Toen zij geen antwoord ontving, dacht zij, dat de oude man nog sliep en wachtte eenige oogenblikken, alvorens voor de tweede maal te kloppen. Ook toen verstoorde geen geluid de stilte in de kamer. De vrouw werd ongerust, opende de deur en kon zich slechts met moeite staande houden, bij hetgeen ze zag. Op den grond lag het blijkbaar levenlooze lichaam van den bewoner. Bloedvlekken of eenig teeken van geweld op het lijk waren niet te zien. Aanvankelijk verkeerde de vrouw in de meening, dat hij door een beroerte was getroffen. Naderbij komende, zag zij,

Fanny Flapuit zegt:

Bijna iedere huisvrouw houdt er tegenwoordig twee dienstdiener op na — een komende en een gaande.

dat hij dood was. Ook merkte zij op, dat een paar ijzeren kistjes, waaronder een geldkistje, dat de oude man altijd zorgvuldig gesloten hield, met geweld waren opengebroken. Overal in 't vertrek lagen papieren. De kistjes waren echter leeg. De vrouw liep ontzet en gillend de deur uit en riep: „moord! moord!“ Eenige oogenblikken later was er een politie-agent in de kamer, die direct een dokter telefoneerde. Op het eerste gezicht had het den schijn, alsof de oude man, bij het zien van z'n opengebroken kistjes, een soort beroerte had gekregen en er in was gebleven. Bij nader onderzoek echter bleek, dat dit geenszins het geval was. Men kwam tot de bevinding, dat een dunne priem, niet veel langer dan een haarspeld, in 't hart van den ongelukkige was gestoken en dicht bij de toegebrachte wonde was afgebroken.

Het verder gerechtelijk onderzoek bracht nu verschillende dingen aan 't licht. Het bleek ook dat op den avond vóór den moord, niemand bij den vermoorden man geweest was, dan de jonge Mark Martineau; dat deze laatste veel in de kamer van Robertshaw vertoefde. De oude man was vroeger advocaat geweest en hielp den jongen bij de voorbereiding voor z'n examen. Ook bleek, dat Martineau nog niet lang geleden een familielid door den

dood verloren had, die zijn studies en kosten voor levensonderhoud betaalde en dat hij nu feitelijk zonder één cent in de wereld was. Eveneens, dat hij den ouden Robertshaw verzocht had, hem geldelijk te steunen en dat deze zijn verzoek zó kortaf en ruw had afgewezen, dat er scherpe woorden tusschen hen gevallen waren. De twist scheen echter weer bijgelegd te zijn of geen verdere gevolgen gehad te hebben, daar Mark geregeld den ouden man bleef bezoeken. De vrouw, die de kamers van Abraham Robertshaw schoon hield, legde de verklaring af, dat op den avond vóór zijn dood Mark hem een bezoek gebracht had en hem laat in den nacht had verlaten. Voor zoover zij wist, was er na hem geen andere bezoeker geweest. Het gevolg van een en ander was, dat Mark onmiddellijk werd gearresteerd, onder verdenking van moord. Het recht had zijn loop, met het gevolg, dat de jonge man terecht stond.

Als rechter in deze geruchtmakende zaak fungeerde de heer Charles Sedgmoor, een der bekwaamste en geachtste leden der rechterlijke macht in Engeland. Hij was het toonbeeld van een rechtchapen en onpartijdig rechter. Echter, bij 't einde van het requisitoir, zag het er slecht voor den beschuldigde uit. Hij gaf alles toe, wat de verdediging in 't midden had gebracht, maar aan den anderen kant vormden de omstandigheden een sterk bewijs van schuld. Algemeen was het publiek, dat in grooten getale bij 't rechtsgeding aanwezig was, van meening, dat Mark Martineau den moord op den ouden man bedreven had, dus schuldig was aan het hem ten laste gelegde!

Toen de jury zich teruggetrokken had om te beraadslagen, verkeerden al de aanwezigen in de zaal in spanning. De zaak was van alle zijden belicht; de uitspraak hing nu alleen af van de twaalf mannen, die zoo juist de gerechtzaal hadden verlaten. Er heerschte een doodsche stilte, toen de deur, waarachter de jury verdwenen was, weer werd geopend en de twaalf leden een voor een, gurnischloos binnentraden. In ademlooze stilte wachtten men de uitspraak af.

„Heeren,” vroeg de officier van justitie, „is u gereed, uw oordeel uit te spreken?”

„Ja.”

„Hebt u den gevangene schuldig of niet schuldig bevonden?”

„Niet schuldig.”

„Op een wenk van den officier stond Mark op. Niemand wist, wat er in hem om ging, maar het scheen, alsof zijn geheele wezen door nieuw leven werd beziel. Hij stond daar met opgeheven hoofd, z'n oogen schitterden; hij was vrij! Hij wierp een blik op den rechter en zei:

„Dank u, mylord.”

Vervolgens verliet hij de bank der beschuldigten. Honderd en meer oogen waren op hem gericht. Menig een keerde zich geheel op z'n zitplaats om, ten einde hem beter te kunnen zien. Meer dan een zag hem met wantrouwende, zelfs vijandelijke blikken aan, alsof hij er van overtuigd was, dat hier van een rechterlijke dwaling gesproken moest worden.

Toen Mark eindelijk de zaal verliet, kon men het hem aanzien, dat hij zich gevoelde als iemand die een overwinning heeft behaald. In zijn oogen straalde de glans der hoop; zijn gelaatstreken waren die van iemand, die een zware beproeving zegevierend heeft doorstaan. Hij was vrij! Toen hij de galerij bereikt had, die uit de rechtzaal naar buiten leidde, zag hij overal groepjes menschen staan, die zeer opgewonden schenen te zijn. Zelfs de gepoederde deurwachters in hun bruine uniformen en hun vergulde staven schenen het geval ijverig te bespreken. Toen Mark in hun nabijheid kwam, zwegen ze als bij tooverslag. Op die stilte volgde echter weldra een dof, dreigend gemompel.

„Als ik u was,” zei een politieagent tot Mark, die de breede trappen af naar buiten wilde gaan, „dan zou ik daar niet langs gaan.”

No. 1

„Waarom niet?“

„Omdat dit de weg naar de gevangenis is,“ luidde het antwoord, „en daar staat veel volk.“

Maar wat heb ik met de menschen te maken?“ vroeg de jonge man, „ik ben vrij gesproken.“

„Dat is zoo,“ zei de agent, „maar het zou toch verstandig wezen, als u m'n raad opvolgde.“

De oogen van den jongen man schitterden voor een oogenblik met een ongewoon vuur, maar hij zeide bedaard:

„Nee, ik ben een vrij man en ga dus in geen geval terug.“

Een groepje menschen was nu in de nabijheid van den jongen man gekomen. Hun stemmen klonken Mark dreigend in de ooren.

„Ik geloof, dat hij het gedaan heeft,“ hoorde hij iemand zeggen, „hij heeft door een kunstgreep uit de mazen van het net weten te ontsnappen.“

En dan zoo'n oude, zwakke man,“ zei een tweede.

„Het geld heeft hij zeker hier of daar verborgen,“ zei weer een ander, „reken er maar op, dat het zoo is; ze moesten hem in de Theems gooien!“

Met opgeheven hoofd en vasten tred daalde Mark de trappen af, maar toen hij op den beganen grond gekomen was, hoorde hij dreigende kreten opstijgen uit de menigte, die daar stond. Het volk bewoog zich langzaam, met niet veel goeds in den zin, in de richting van den vrijgesprokene. Het scheen, alsof zij op een teeken of een signaal wachtte om hem te lijf te gaan.

„Kom hierheen, dezen kant uit,“ zei een agent. De man greep hem bij den arm en ging met hem het groote gebouw weer binnen.

„Het volk is u kwalijk gezind,“ zei hij, „laat u dus niet zien, anders zou het wel eens slecht met u kunnen afloopen.“

„Maar ik ben onschuldig; ik heb niets gedaan. U hebt zelf gehoord, wat de rechter een paar minuten geleden zei.“

„Maar het volk denkt er anders over,“ hernam de andere, bedenkelijk het hoofd schuddend.

„Maar u denkt toch niet...“

„Wat ik denk, komt er niet op aan,“ zoo viel de agent hem in de reden. „De rechter heeft gezegd, dat u vrij is; toch is het goed, dat u u achterbaks houdt. Hierheen!“

Toen hij den agent zoo hoorde spreken, kwam het den jongen Martineau voor, alsof hij nog een gevangene was. Het rood der verontwaardiging steeg hem naar 't hoofd. Maar hij zei niets. Eenige minuten later bevond hij zich in een nauw en eenzaam straatje, van waaruit hij in Newgate Street kwam.

Hier kon hij zich vrij en op z'n gemak bewegen. Maar de ondervinding, die hij zoo-even had opgedaan, had hem pijnlijk getroffen. Het was hem, steeds alsof iedereen, die hij tegenkwam, mannen en vrouwen, hem met vijandige blikken aanzagen. Hij had er gedurende het rechtsgeding vast op gerekend, vrijgesproken te zullen worden en met verlangen, maar ook met vertrouwen het oogenblik zijner vrijpraak tegemoet gezien. Hij ging zelfs zoo ver van te verwachten, dat hij na z'n invrijheidstelling van alle kanten bewijzen van sympathie zou ontvangen, en dat menigeen hem schriftelijk met den goeden afloop van zijn proces zou gelukwensen. Geen wonder dus, dat hij pijnlijk door de vijandige houding van het volk getroffen was. Al was hij dan ook vrijgesproken, wegens gebrek aan overtuigende bewijzen, zoo dacht hij, vast stond, dat het volk hem van de misdaad bleef verdenken, ja, zelfs in de meening bleef verkeerden, dat hij den moord bedreven had. Wat de rechter en de jury ook mochten denken, dit was zeker, de volksstemming was tegen hem.

TWEDE HOOFDSTUK HET OORDEEL DER WERELD

Hen poosje later was hij aan z'n woning gekomen. Het huis stond in een nare, ongezellige straat. Hij opende de deur met z'n huissleutel en liep de donkere, nauwe trap op, die naar z'n kamer leidde. Het was er koud en er heerschte een stilte, als die van t' graf. Hij stak het gas aan. Hij zag toen, dat er niets aan de kamer was gedaan, sinds hij er de laatste maal geweest was.

„Ik zal even schellen en juffrouw Larkin vragen, mij het een en ander te brengen,“ zei hij tot zich zelf.

Eenige oogenblikken later stond een vrouw met een brutaal gezicht en grove gelaatstreken op den drempel van 't vertrek.

„Zoo, hebben ze je dus vrijgelaten, vandaag?“ zoo begon ze, bij wijze van groet.

„Ja, juffrouw Larkin,“ antwoordde de jonge man; „wilt u zoo goed zijn, vuur aan te maken en me een kop thee brengen?“

De vrouw bleef onbeweeglijk staan, hem strak aankijken. Eindelijk zei ze:

„Ik geloof, dat het maar beter is, dat ik het je maar ineens zeg; hoe eerder je hier vandaan gaat, hoe liever me het zal zijn.“

„Hier vandaan gaan?“ vroeg hij.

„Ja. M'n andere huurders willen niet onder het zelfde dak met je wonen.“

„Maar ik kan vannacht nergens een onderkomen vinden; het is zoo vreeselijk koud; wat u daar van me verlangt, is niet om te doen.“

„Ik wil niet hard tegen je zijn. Daarom kun je vannacht nog hier blijven, als je maar zorgt, dat je je niet laat zien. Maar morgen moet je heengaan.“

Lente-visioen

*

Een zon-beglansde straat, een blauwe lucht.

En over alles strijkt een voorjaarswind.

Zacht-trillend als een liefdes-zucht.

Aan 'n bruine tak een groene knop.

Een musch zit op op m'n vensterbank.

En zendt z'n loflied op.

Een jonge lente komt en dringt met zacht geweld.

Den winter, moe van zware taak.

Weg van het machtend veld.

Een zon-beglansde straat, een blauwe lucht.

Verlangend mensch, hoort gij het stil gerucht.

Van 't groen, dat uit z'n knoppen berst!

Ontwaak, ontwaak uit diepe rust.

't Is lente, die u makker kust.

Een juichkreet naar uw lippen perst.

PICK BREVÉ.

Ik zal je wat thee brengen, maar om vuur aan te maken, heb ik het nu te druk.“

Eenige oogenblikken later bracht ze hem een pot thee en een paar sneden brood met boter. Daarna ging ze weer naar beneden.

Een gevoel van verlatenheid, dat hem tot nu toe onbekend was, maakte zich van den jongen man meester. Dat zoo iets hem zou overkomen, had hij nooit gedacht. Het scheen wel, of iedereen er ontevreden en boos over was, dat hij niet tot den strop was veroordeeld, en ondanks z'n vrij-spraak, men hem als den moordenaar beschouwde. Hij zat daarover in z'n eentje na te denken in de kou. De toekomst kwam hem nu troosteloos voor; z'n vooruitzichten waren, naar zijn meening, nihil. Maar, zoo dacht hij verder, ik ben nog jong en moet me niet aan zoo'n pessimistische levensbeschouwing overgeven. De donkere wolken, die nu mijn levensgeluk verduisteren, zullen wel wegdrijven. Maar wie zich ook tegen mij zal verklaren, zij zeker niet.

Voor zijn verbeelding rees een lachend, jong gelaat met blauwe oogen en goudblond haar.

„Ze heeft me nooit een boodschap gestuurd, nooit iets van zich laten hooren,“ zei hij peinzend. „Natuurlijk was ze ook niet bij het proces tegenwoordig, dat ging niet. Maar nu weet ze, dat ze mij onschuldig verklaard en vrijgesproken hebben. Wat zal ze blij wezen!“

Hij glimlachte vroolijk, bij de gedachte aan haar vreugde.

„Lucie zal zich in elk geval niet tegen mij keeren,“ zei hij binnensmonds, „maar misschien heeft ze nog niet gehoord, dat ik vrij ben. Ik ga naar haar toe.“

Hij ging op weg en stapte in een autobus.

„Ja, ze zal blij wezen, als ze me ziet,“ herhaalde hij tot zichzelf. „Ik zou haast wenschen, dat ze nog geen avondblad heeft ingezien.“

Aan 't station stond een trein klaar voor de richting, waar hij heen moest. Een half uur later liep hij langs een straatweg, aan weerskanten met aardige huizen, in rooden baksteen bebouwd. Men kon zien, dat hier gegoede lieden woonden. Bijna al de huizen waren, met slechts geringe afwijkingen, van dezelfde bouwde; een eigen karakter vertoonden bijna geen van alle. Ze hadden nagenoeg alle spiegelruit, deuren met waaiervormig bovenlicht, tuinen, die bijna alle op elkaar geleken. Het geheel zag er doodschen en eentonig uit. Echter, daar lette hij niet op. Hij liep vlug voort, hield eindelijk voor een der huizen stil, en scheide aan.

„Is juffrouw Davis thuis?“ vroeg hij aan de dienstbode, die opendeed.

„Wilt u maar hier even binnengaan,“ zei deze.

Een oogenblik later stond hij in een vrij kostbaar, maar ordinair gemeubeld salon. Het behangselpapier, de meubels, de sieraden aan den wand, alles was even opzichtig, alles scheen er op ingericht te zijn om den bezoeker een hoogen dunk te geven van de welgesteldheid van den bewoner. De jonge man ging in een der ongemakkelijke stoelen zitten en wachtte.

Nu hoorde hij een geritsel aan de deur, direct daarna kwam een jong meisje binnen. Ze zag er niet kwaad uit; er waren er, die vonden dat ze een lief gezichtje had, alleen wat onbeduidend en popperig. Zij had regelmatig trekken en kleine, donkerblauwe oogen, haar was blond en overvloedig, maar dun.

Mark stond op, strekte beide handen naar haar uit en riep:

„Lucie!“

Het jonge meisje echter bleef stokstijf staan, en zag hem min of meer verschrikt aan.

„Heb je de avondbladen al gelezen?“ vroeg hij snel.

„Ja,“ antwoordde zij; „ik... ik,“ zij aarzelde en zei dan bijna toonloos: „het doet me veel genoegen.“

Er kwam een ijskoud gevoel over hem, niet zoozeer om de woorden zelf, maar om de wijze, waarop ze gezegd werden.

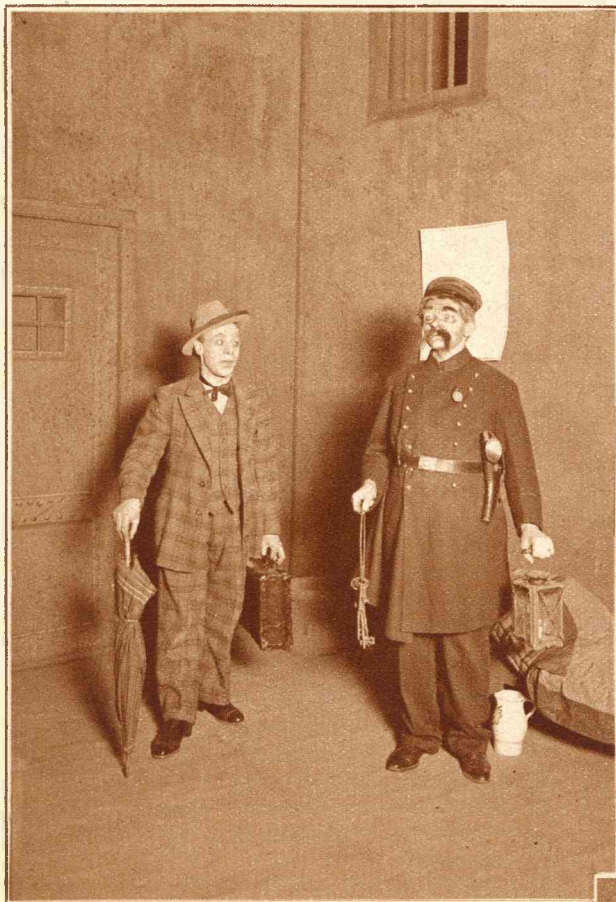
„Moeder vond, dat ik het je maar direct zelf moest zeggen,“ zei ze op een toon, alsof ze een gewichtig besluit genomen had. „Natuurlijk ben ik heel blij, dat je niets onaangenaams is overkomen, maar vader vindt, dat je maar voorgoed weg moet blijven. Al onze vrienden en kennissen vinden dat ook. Nu moet ik heengaan. Je hebt me wel begrepen, is 't niet?“

Nadat ze dit weinige als een van buiten geleerd lesje had opgezegd, verliet ze het vertrek. Mark, die niet wist, of hij waakte of droomde, nam zijn hoed en volgde haar.

De meid stond in de gang om hem uit te laten. Hoe het kwam, wist hij niet, maar voor de eerste maal viel het hem nu op, dat de ingelegde vloer van de gang een ordinaire indruk maakte; zag hij nu ook, dat de geverniste kapstok en de parapluie-standaard, die bij de deur stond, uit een goedkoop winkel afkomstig waren. Hij constateerde, dat de meubels van het pronkerige salon en het patroon van het behangselpapier geheel overeenkwamen met de houding en het gedrag van het jonge meisje, dat hem zoo juist verlaten had. Heel duidelijk stond hem dat niet voor den geest, maar toch was dit zijn indruk.

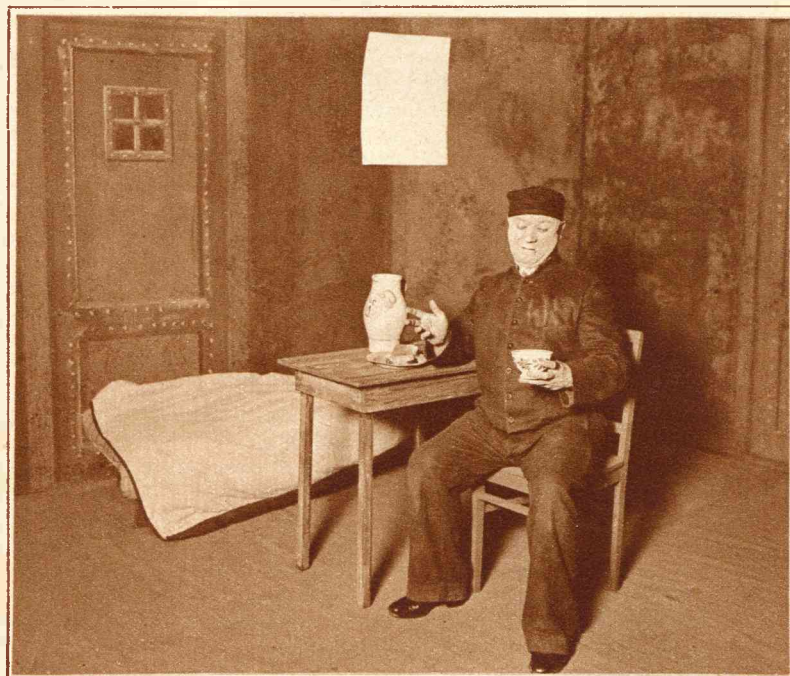
Hij bevond zich nu weer op den straatweg. Dit was dan het einde van zijn verlovings met Lucie Davis. Hij wist nu, wat haar liefde voor hem waard was. Toen hij zich tot haar wendde, hij, die meer dan ooit behoefte had aan den zedelijken steun zijner aanstaande vrouw, had ze hem feitelijk de deur gewezen. Op zijn terugweg naar de stad speelde een bitter lachje om z'n mond, toen hij daaraan dacht.

(Wordt voortgezet)

Bertram (Elias van Praag) maakt zijn entree in cel nummer 8.

stabiliteit te bezitten, ondanks de zoo vele jaren van strengē afzondering in den muf-fen stal. Werkelijk, Robert en Bertram hebben door de jaren heen niets aan leven-digheid ingeboet. De klassieke lustige vage-bonden lanceeren nog met evenveel verve en gevatheid hun koste-lijke, satyrisch getinte boutaden omtrent dit ondermaansche leven met al zijn vraagstuk-ken als indertijd, hoe lang is dit al geleden, Van Kerkhoven met zijn speelgenooten op het Leidscheplein. Laat ons eerlijk zeggen, dat een betere, volmaak-tere hergeboorte van het heerlijk schavui-tenpaar in Flor de Roche en Elias van Praag wel niet denk-

Robert (Flor la Roche) houdt een van zijn wijsgeerige alleen-spraken in zijn cel, geïnspireerd door een kom drabbige koffie.

De cipier verwisselt, zeer tegen zijn zin, van rol en wordt netjes vastgebonden.

Amsterdamsch Tooneel

Het nieuwe Ned. Tooneel, de wakkere troep van Louis Saalborn, heeft tijdelijk zijn tenten opgeslagen in den Hollandschen Schouwburg, waar het zijn reeks voorstellingen aangevangen heeft met een wederopvoering van Heyermans' „Robert, Bertram en Compagnie.” Een oud stalpaardje, zult ge zeggen, maar dan toch een paardje dat, geheel nieuw opgetuigd en opgepoetst, nog best loopen kan, ja zelfs blijken geeft, een wondere

baar is. Boeit de eerste ons reeds van den aan-vang af door zijn schit-terende humoristisch-filo-sophische monologen, de Bertram van Elias van Praag is een ideaal zak-kenroller, wien te ont-moeten zelfs voor het ergste slachtoffer een ge-not moet zijn. Inderdaad, we meenen te mogen zeggen, dat het Nieuwe Ned. Tooneel met deze reprise een beteren greep gedaan heeft dan met menig, al spoedig weg-kwijnend, eersteling.

Al heeft deze klucht dan ook geen andere pretentie dan een lach-graag publiek een avond kostelijk te amuseeren.

Een scène uit het tweede bedrijf: Robert en Bertram, als gentleman-bandieten in de wereld terug, worden door den veldwachter aan den tand gevoeld.

De slotscène: Robert en Bertram hebben in den gewetenloozen zakenman hun compagnon gevonden.

Het huwelijk van
den kroonprins van Noorwegen
met prinses Martha van Zweden

EEN VORSTELIJKE PAGINA

heeft gisteren, 21
Maart, plaats gevonden. De
laatste foto van 't vorstelijk bruidspaar.

Het huwelijk van koning Boris van Bulgarije. Als men de geruchten gelooven mag, zouden er huwelijksplannen bestaan tusschen koning Boris van Bulgarije en prinses Giovanna van Italië. Deze geruchten lateud voor wat ze zijn, beelden wij hierbij de foto's af van de beide huwelijksandidaten.

De koning van Engeland voor het eerst naar buiten.

Sinds zijn ziek-worden, omtrent 4 maanden geleden, is de Engelse koning de vorige week voor het eerst weer buiten geweest in den tuin van Craigsmell House, waar hij verpleegd wordt.

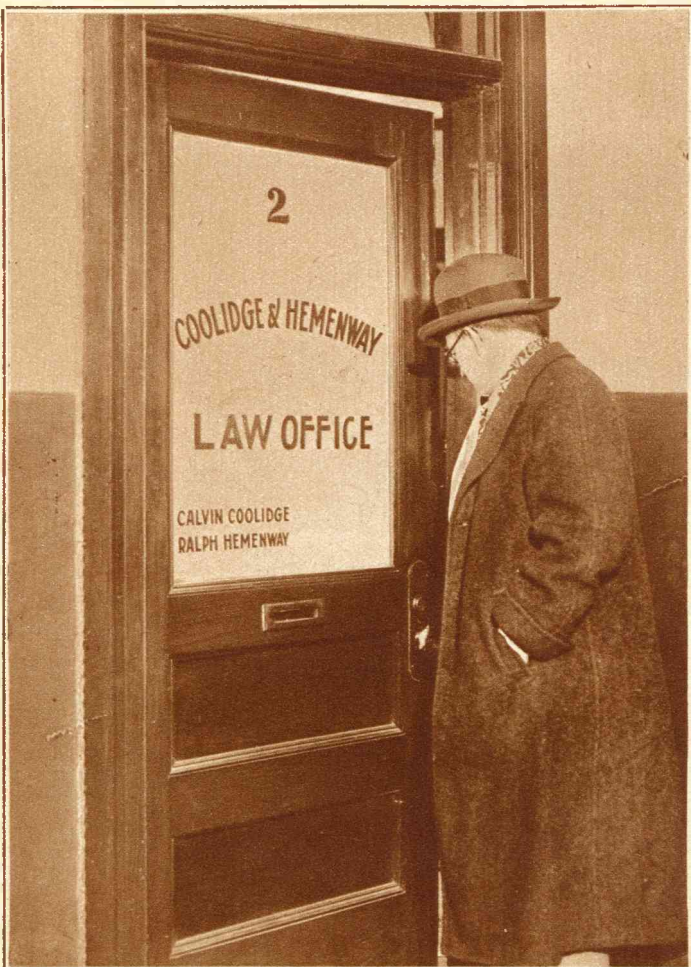
In het koninklijk paleis te Madrid

heeft de huwelijksvoltrekking plaats gehad van de Infante Beatrix, dochter van koning Alphons' broeder, met graaf Zamoyksi van Polen. De koning en de koningin van Spanje waren met vele andere koninklijke personages bij de plechtigheid aanwezig. In het midden het illustre bruidspaar met den koning en de koningin aan weerszijden.

Bij de Amerikaansche Pro

Den 3en Maart heeft in Washington de presidentswisseling plaats gevonden. De eedsaflegging van Coolidge's opvolger Herbert Hoover. Ondanks het met regen stroomde met stralen neer — was een ontzaglijke menigte op de overige plechtigheden getuige te zijn. We laten hierbij een aantal beelden die van een en ander een beeld geven, benevens eenige aardige opnamen welke de eedsaflegging en inauguratie van Amerika's nieuwen president

Achter deze bescheiden deur zal voortaan de heer Coolidge zijn bezigheden verrichten als doodgewoon advocaat. Zou hij zich in een drukke praktijk gaan verheugen? In alle geval weet de zwijgende Calvin zijn geheimen goed te bewaren en dat is al een heel ding voor een vertrouwensman.

Hiernaast: „Daar is een tijd van komen, daar is een tijd van gaan.“ Zoo overpeinsde Calvin Coolidge op den eersten dag na zijn ambtsaflegging, toen hij meer als gewoon advocaat gezeten was op zijn eenvoudig kantoor. Toch voelt hij zich hier misschien beter op zijn plaats en rustiger, al lijkt het volgens deze foto of hij met grooten meemoed terugdenkt aan de dagen van melancolie of op z'n goed Hollandsch, of hij z'n laatste oortje versnoept heeft.

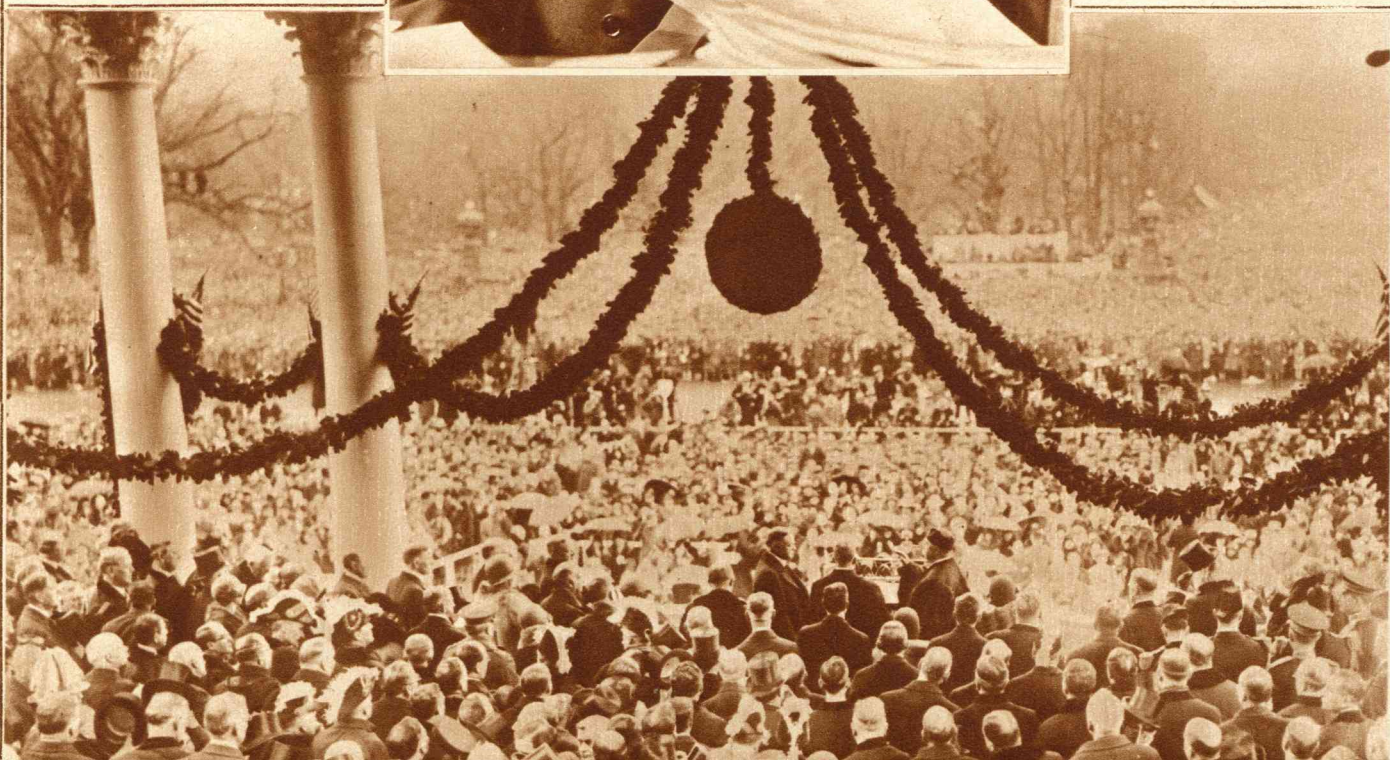
Hieronder: Het groote moment: de eedsaflegging van den „Troonopvolger“ ten overstaan van een breede schare officiële autoriteiten en een reusachtige menigte belangstellende toeschouwers.

De echtgenooten van den ouden en den nieuwen president begeven zich naar het Kapitol om daar de plechtige inauguratie van Herbert Hoover als president der Ver. Staten bij te wonen. Links: Coolidge, rechts meer, Hoover.

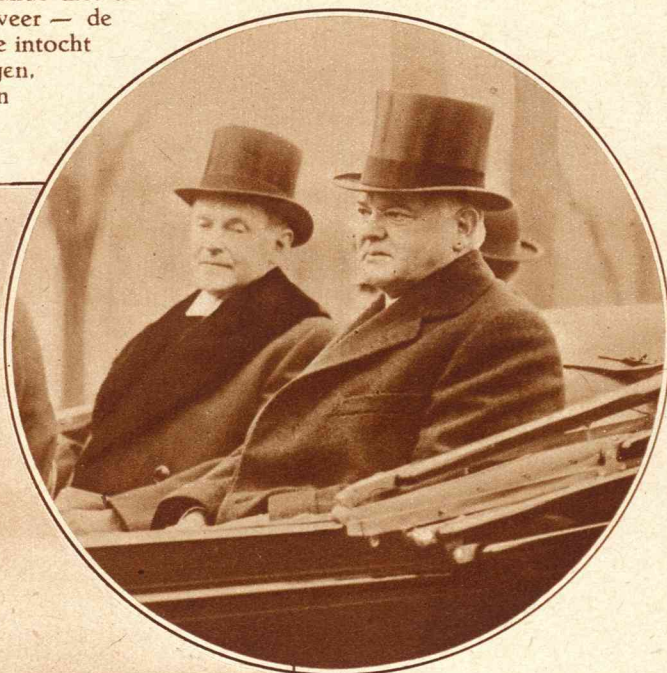
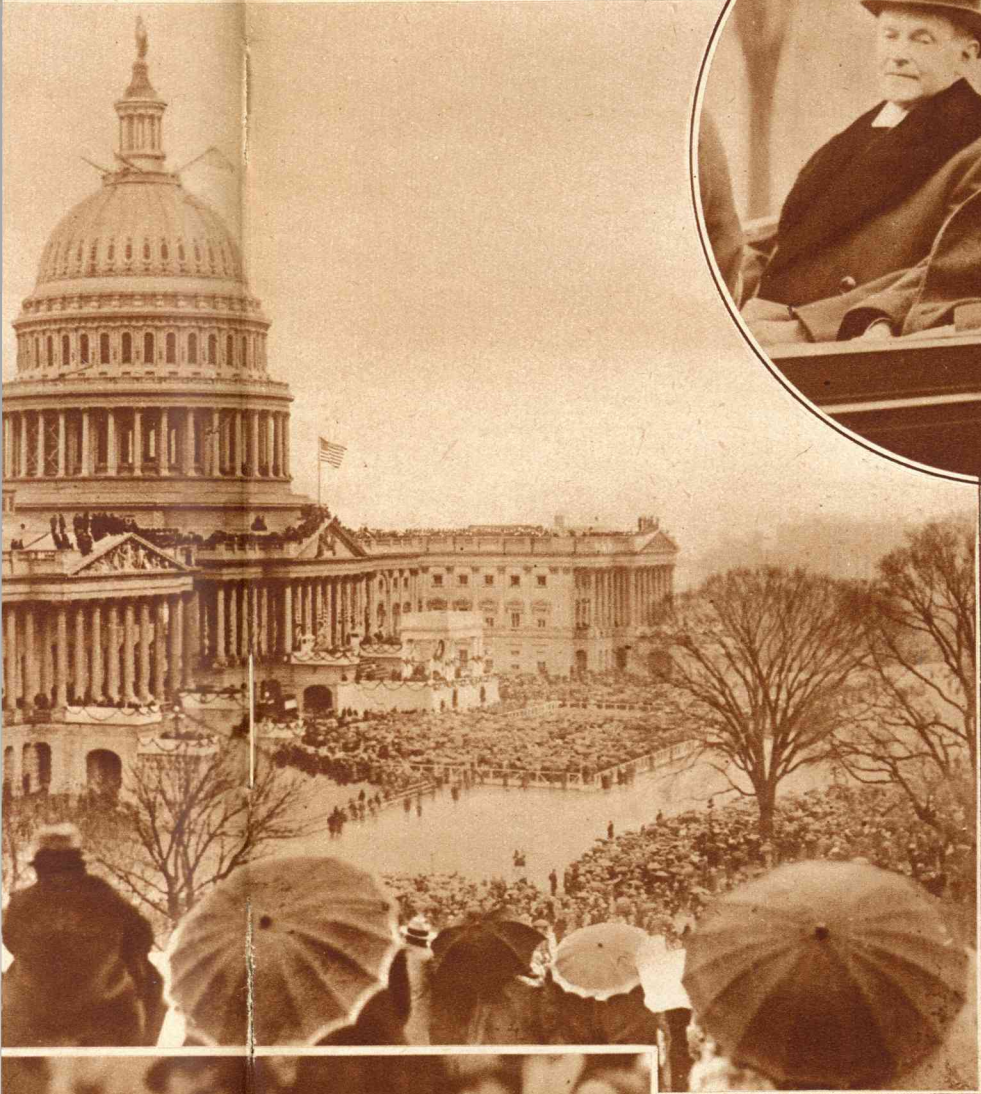

De nieuwe president richt het woord tot het Amerikaansche volk door middel van de radio-telefonie, na zijn plechtige installatie als dertiende president der Ver. Staten.

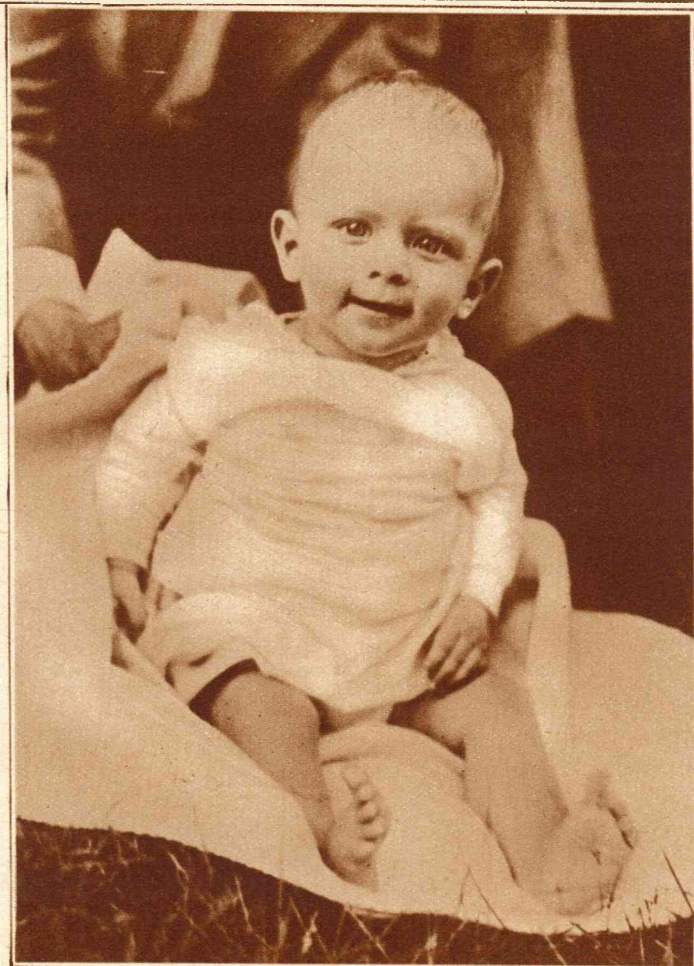

nsche Presidentswisseling

Washington de presidentswisseling plaats gevonden, gepaard gaande met de s opvolger Herbert Hoover. Ondanks het minder gunstige weer — de n neer — was een ontzaglijke menigte op de been om van de intocht igheden getuige te zijn. We laten hierbij een serie foto's volgen, der een beeld geven, henevens eenige aardige opnamen, die in lerd verband staan met de belangrijke openbare gebeurtenis, gging en inanguratie van Amerika's nieuwen president zeker is.

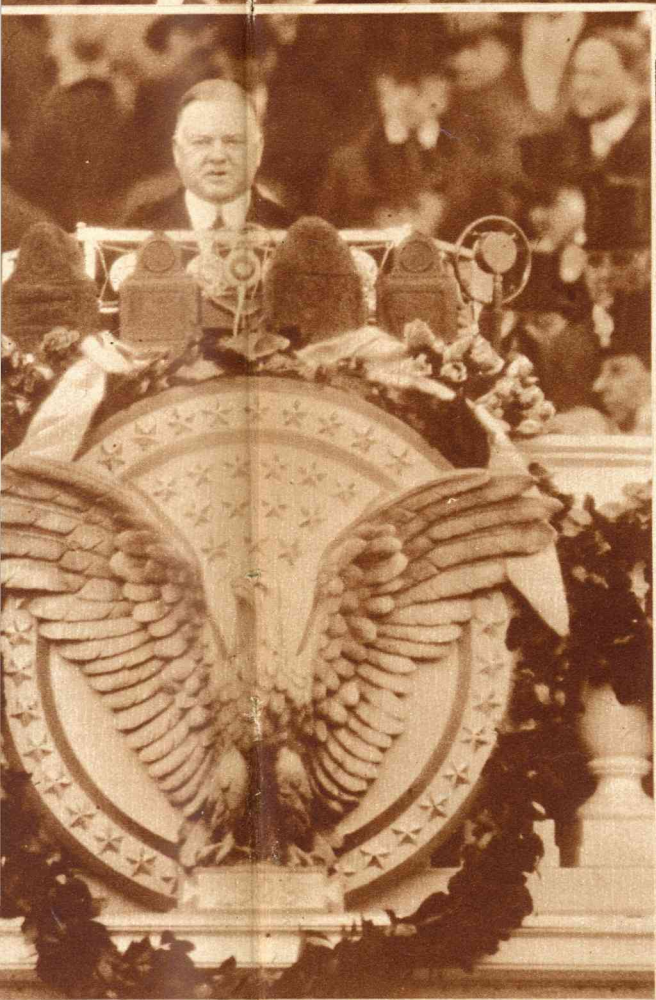
De gaande en de komende titularis, eendrachtig naast elkaar in het rijtuig, dat hen naar het Kapitoel zal voeren. Links Coolidge tijdens zijn laatste presidentialenrit, rechts zijn opvolger Herbert Hoover.

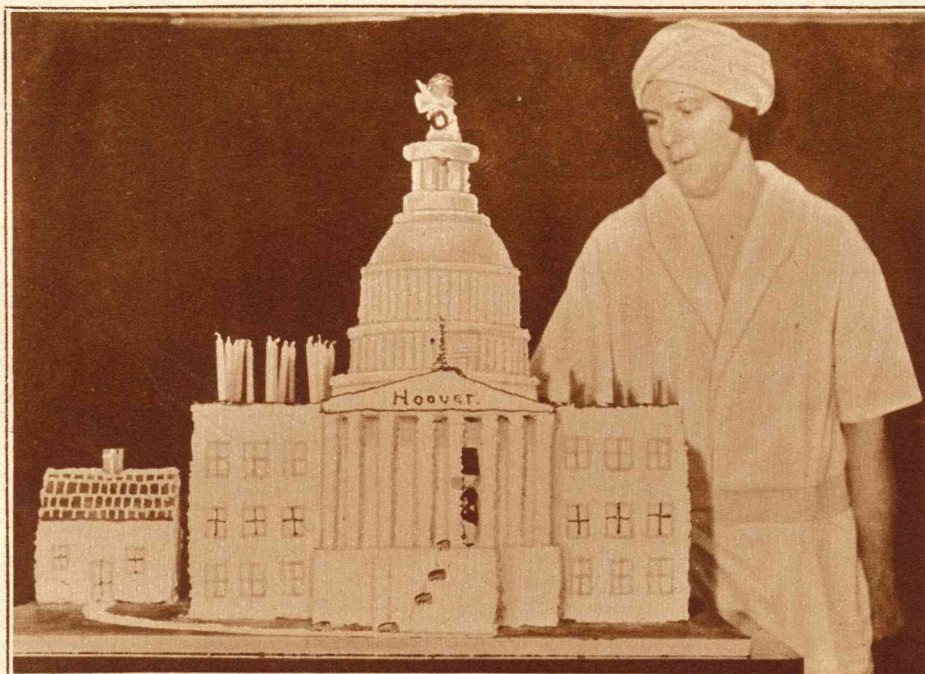
Het Witte Huis te Washington, de officiële huizingen van Amerika's president, zal na een uiterst rustige periode, in de toekomst waarschijnlijk weer weerklinken van baby-gekraai. Althans de kleinkinderen van den nieuwen president, Peggy en Herbert Hoover, hebben ook hun intrek genomen in 't paleis. Hier ziet u den naamgenoot van zijn grootvader.

Als tegenhanger van de foto, waarop u den afgetreden president ziet mijmeren aan zijn burgerlijken lesse-naar, op den eersten dag van zijn heengaan van het kapitoel, kunt ge hier het nieuwe staatshoofd aanschouwen zittend aan zijn lessenaar op een der laatste dagen vóór zijn ambtsaanvaarding, de dingen die komen gaan bepeinzend (Hiernaast.)

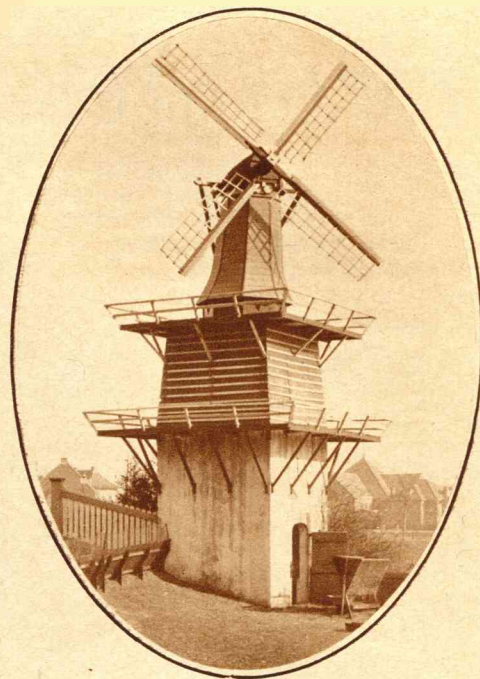

Een overzicht van de reusachtige mensenmenigte vóór het Kapitoel in Washington tijdens de plechtige overname van het presidentsambt door Herbert Hoover. Onder groote paraplu's trachten sommige zich te beschermen tegen de regen-vlagen, waardoor men zich echter niet heeft laten afschrikken.

De 3-jarige Peggy Hoover, sprekend gelijkend op haar grootvader, zal met haar broertje leven brengen in het Witte Huis waar de zwijgzame Coolidge in absolute stilte zijn dagen doorbracht.

Hiernaast: Een der eerste bezigheden, aangenaam en zoet, van den nieuwen president zal zijn z'n tanden te zetten in deze suikeren taart, hem aangeboden door de bekende politieke mevrouw Mac Adoo, die, met trots haar keukenwerk bekijkend, laat zien dat ze behalve van politiek ook wel van kokerellen verstand heeft.

Het molentje aan den ingang van Groenendaal.

Links: De Duinlustweg, door de lentezon beschenen.

Op de Scheidingslijn van Winter en Lente

IN
HAARLEMS
OMGEVING

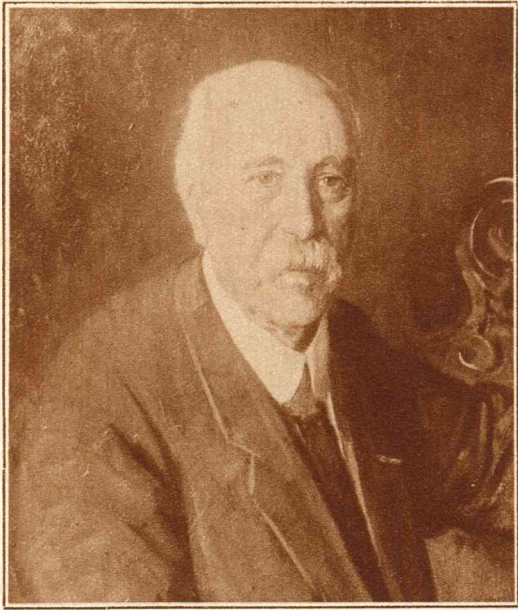
Op een der crisisdagen tijdens de heftige worsteling tusschen den afgeleefden winter en de frisch-krachtige lente, waarin de eerste ten slotte door uitputting van zijn heftig bewind het onderspit heeft moeten delven, maakten wij een wandeling door Haarlems prachtige omgeving. Hoewel alles nog de sporen droeg van de meedoogenlooze tyrannie, door Koning Thialf de laatste maanden uitgeoefend, vervulde een schuchtere zon ons hart met blij verwachten en deed ons hopen op een spoedig naderende

Aan het Brouwersvaartpad met het aardige bruggetje.

Hiernaast: Een idyllisch plekje in het wandelbosch Groenendaal.

lente, die de schijn doodde aarde tot nieuw leven verwekken zal. In Heemstede en Overveen. Haarlems aan natuurschoon zoo rijken zelfkant, hebben we toen het genaken van de lang verbeide lente voorvoeld en ons verheugd over de laatste stuiprekkingen van den uitgeraasden Wintervorst. Sloot en plas lagen nog stijf bevroren, maar binnen luttele dagen slechts zou de zon triumfeeren. We hoopten niet meer, we wisten het. Nog staken de naakte boomen hun bladerlooze takken uit, maar het krachtige niet te weerhouden levenssap zou naar buiten breken in knop en blad. We hadden er zekerheid van. En we werden zoo geboeid door het zon-overtogen bosch- en landschapsschoon, dat we uit zucht tot mededeelzaamheid eenige der bekoorlijkste tafereeltjes op de gevoelige plaat vastlegden en ze op deze bladzijde onzen lezers te genieten voorzetten.

OP BIJNA 80-JARIGEN LEEFTIJD is hier ter stede overleden de heer S. van Milligen, oud-hoofdleraar van het Amsterdamsche Conservatorium. In de muziekwereld was de overledene een buitengewoon geziene figuur, die behalve op praktisch muzikaal gebied ook theoretisch buitengewoon begaafd was, getuigen de diverse werken, van zijn hand verschenen. Door vele vrienden en verdeders is de thans ontslapene uitgeleide gedaan, waarbij zijn verdiensten als muziekpaedagoog en als mensch warm herdacht werden. Op onze foto hiernaast: Aan de groeve wordt 't woord gevoerd door den heer Aug. Sträter. Hierboven: De overledene naar 'n geschilderd portret.

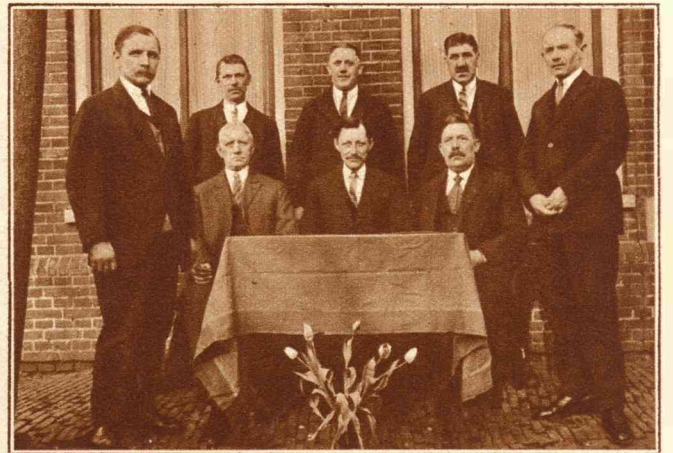

EEN BEKEND AMSTERDAMMER, de auteur Otto Zeegers, herdenkt den 30sten Maart zijn 50sten geboortedag, terwijl hij dan tevens zijn 25-jarig jubileum als tooneelschrijver viert. Een uitgebreid comité heeft zich gevormd om den jubilaris bij deze gelegenheid te huldigen. Onze foto toont den aanstaanden feesteling, gezeten in zijn gezellig interieur, in gezelschap van zijn oudste kleinkind.

Morgen herdenkt de heer H. Schuurin den dag, dat hij vóór 35 jaar in dienst trad bij de schuitenvoerdersmij. de wed. H. Smulins, alhier.

IN DE HOOFDSTAD

Het onderlinge ziekenfonds „De Eendracht” aan de Gem. Gasfabriek te Amsterdam herdacht dezer dagen zijn 25-jarig bestaan. Foto van 't bestuur.

DE K.L.M., de ondernemingsvolle instelling, heeft van de week 'n speciaal vrachtdienst geopend naar en van Londen vanuit Amsterdam en Rotterdam met speciaal daarvoor ingerichten vliegtuigen. Een foto tijdens het inladen der eerste vrachtgoederen.

In onzen tijd van allerzonderlingste weddenschappen

en records heeft een Fransche acrobaat weer iets nieuws bedacht, n.l. 'n wandeling door Parijs van den Montparnasse naar den Montmartre, een afstand van 10 K.M., op zijn handen met de beenen in de lucht af te leggen. Hij heeft deze opgave inderdaad volbracht, onder groote belangstelling van het publiek natuurlijk.

GEMASKERD BAL

DOOR ROSA CORTHAUTS-
VAN PUIJENBROEK

Diep in gedachten wandelde dokter Benkers naar huis.

Ja, zijn vrienden hadden gelijk; hij had Else, die zooveel jonger was dan hij, niet moeten trouwen. Hij ondervond het, nu Van Baden, een vroegere buurjongen van haar, was komen opduiken en door haar als het ware met open armen werd ontvangen. Het scheen, of zijn officiersuniform een zekere betovering op haar uitoefende. Als kinderen hadden zij elkaar zitten uitvragen, in welk kostuum zij op het gemaskerd bal zouden verschijnen. Else had telkens uitgelaten van pret als een bakvisch geschaterd. Ieder woord van hem scheen haar te verrukken... Ze ging gewoon in hem op... En bepaald hadden zij een afspraakje; staakten zij niet plotseling hun gesprek, als hij binnenkwam? Maar hij zou hem wel herkennen, al wist hij dan ook niet, hoe Van Baden gekleed zou zijn. Er waren weinig zulke slanke mannen als de jonge officier... Hij zou hen bespieden. Else mocht zich en hem, haar man, niet in opspraak brengen. En als de opgepoetste flierefluiter nog eens in huis kwam, zou hij hem te kennen geven, niet van zijn bezoek gediend te zijn! Tot heden had Else nog niet in haar trouw gewankeld. Maar wat niet was, kon komen... en sinds die melkmuil... Hedenavond moest 't bal plaats hebben. Een plan kwam in hem op. Om beiden te kunnen bespieden, zou hij voorgeven een zieke te moeten bezoeken en dan verkleed... heime-

lijk... Ja! Hij moest zich overtuigen. Het gemaskerd bal bood hem hiertoe de beste gelegenheid... Wel had hij beloofd mee te gaan...

Hij was zijn woning genaderd en opende de deur.

„O! Ben je daar?“ kwam Else met een glimlach de gang in. „Gelukkig

op tijd! Je treft het, Karel: geen enkele zieke heeft naar je gevraagd.“

Schijnheilige, dacht hij met een blik zoo donker als een onweerswolk.

Haar gelaat betrok:

„Wat heb je? Moet je vanavond soms...?“

„Ja, ik moet aan den overkant van de Maas zijn. Mijn hulp is dringend noodig,“ loog hij.

„Hè! Hoe jammer!“ zei ze met bevende lippen.

„Het zou zoo'n gezellige avond voor ons geweest zijn, en nu...“

Comedie, niets anders, overwoog hij, terwijl hij haar volgde in de huiskamer. Ze wil haar gezicht voor me verbergen, opdat ik er haar blijdschap niet op zou bemerken.

Een weinig hoop bleef hem over: Als zij niet om den officier gaf, zou ze thuisblijven. Doch Else, die in het kleine stadje, waar zij woonden, weinig afleiding vond, had weken al met ongeduld het bal verbeid. Ze zou dan maar alleen gaan. Voor haar, als doktersvrouw, was daar niets op tegen. Zwijgend gebruikten zij het avondmaal. Toen vroeg Benkers, in de hoop, dat zij zou weigeren, of hij haar eerst wilde brengen? Ze knikte instemmend.

Even later vergezelde hij haar tot bij het hotel.

Gemakkelijker dan op den presidents-zetel

zit hier Al Smith, de niet gekozen tegencandidaat van Hoover, op een ossekar, waarmee hij een ritje maakt door Cuba, zijn vakantie-oord.

De schoonheids-koninginnen

maken een autotochtje in Los Angeles. Vooraan links de koningin uit Czecho-Slowakije, achter haar Miss Schotland en Miss Duitsland.

waar het bal gegeven werd Worstelend tegen den hevigen wind, stapten zij voort.

„Echt hondenweer,“ zei Else huiverend. „En daar moet jij nu door, het water over. En zoo gevaarlijk, nu de Maas buiten haar oevers is en de pont vervangen wordt door een bootje.“

„Er is geen gevaar aan,“ bromde hij.

En Else, steeds denkend, dat hij niet goed gemutst was, nu hij niet aan het feest kon deelnemen, dacht na over den plicht van een dokter, die maar altijd klaar moet staan, als hij geroepen wordt.

„Zul je voorzichtig zijn, Karel?“ vroeg ze, toen zij scheidden. „Het is zoo stormachtig! En ik ben dan altijd zoo bang, dat je een ongeluk overkomt.“

Dit gaf zijn achterdocht nog meer voet. Het was natuurlijk enkel en alleen voor dien Van Baden, dat ze ging.

O, hoe lieflijk is de aanblik

van Hongarije's nieuwen ... beut! Deze dikke vriend van Mageren Hein is een zwaarwichtig man; hij weegt 248 pond.

Hij keek haar strak in de blauwe oogen, als wilde hij daarin lezen, of ze echt meende, wat ze zei.

„De genoegens van den avond zullen je bange gevoelens en je vrees wel verdrijven,” zei hij bitter. „Amuseer je!”

Else keek hem even na, verwonderd, niet begrijpend wat hij bedoelde. Hij was bepaald ontstemd, omdat hij weg moest. ... Of ... zou hij liever gehad hebben, dat zij nu was thuisgebleven? Maar neen, daar had hij immers niets van geopperd?

In het hotel heerschte nu een prettige drukte. Geroezemoes van stemmen, gelach, muziek. Else liet zich in de kleedkamer van haar bontmantel ontdoen en vertoonde zich als een bekoorlijk bloemenmeisje in de zaal. Ze zocht Van Baden, die, zij wist het, als toreador gekleed zou zijn. Hij had haar aanstonds opgemerkt, daar zij hem eveneens verteld had, als bloemenmeisje te verschijnen.

Glijdend over den gladden vloer kwam hij naar haar toe, kleurig in zijn rood met goud afgezet costuum. Hij boog:

„Ik wil uw bloemen koopen mooi bloemenmeisje. Zeg mij den prijs!”

„Een jonge officier heeft nooit geld te veel,” plaagde ze fluisterend. Hij lachte:

„Uw scherpe blik kijkt tot in mijn beurs. Je hebt gelijk, Else. Maar waar is je man?” keek hij rond.

Doch alvorens zij had uitgesproken, had hij het bloemenmandje op een tafel geplaatst en voerde hij haar mee ten dans. Even vergat ze haar bekommerning. Maar niet lang genoot ze van de pret. Het was, alsof ze boven de muziek uit den storm hoorde loeien. En onder voorwendsel hoofdpijn te hebben, liet zij zich kort na haar komst door Van Baden naar huis geleiden. Daar wachtte ze in angstige spanning naar het geluid van een bekenden stap. Van Baden had haar gezelschap willen houden, maar zij had hem gesmeekt, niet den avond voor haar op te offeren.

Intusschen had Benkers, opgezwepen door jaloerschheid en achterdocht, zich

een domino aangeschaft en was naar de danszaal gegaan, waar hij achter palmen stond te gluren, of hij zijn vrouw niet zou bemerken.

Else was niet te bespeuren. Ook in geen enkele gestalte herkende hij den officier. Zijn voor gevoel had hem dus niet bedrogen! Zij hadden zich elders begeven.

Woedend en gekrenkt verliet hij de zaal en botste aan den ingang tegen een toreador, die beleefd en met 'n zeer fijn stemgeluid „pardon” zei.

Zonder den gemaskerde eenige aandacht te schenken, ging de dokter driftig verder.

Van Baden, die

juist Else had thuisgebracht, begaf zich weer naar de danszaal en morde:

„Die domino mocht weleens lessen in de wellevendheid gaan volgen.”

Benkers vond zijn vrouw niet thuis. Alleen het costuum en masker lagen op haar slaapkamer. Hij frommelde zijn domino in een kast. Toen ondervroeg hij de meid.

„Mevrouw is met mijnheer Van Baden een kwartier geleden thuisgekomen,” vertelde de dienstbode. „Daarna is eerst mijnheer en eenige minuten later mevrouw uitgegaan.”

Het lijkt geen twijfel, dacht hij. Alles wijst er op, dat zij een afspraak hebben. ... Hoe kon ze zoo huichelen? Ah! Hun spel was fijn overlegd! Vernuftig! Maar hij, haar man, had het spel

voorzien! ... Hij zou haar opwachten! En hem, dien melkbaard, zou hij uitdagen. ... Zij, zijn Else, hem ontrouw!

Radeloos wong hij de handen. ... Haar gaan zoeken zou vergeefsche moeite zijn. De stad levert zoo vele geschikte plaatsen voor geheime afspraken. ... Machteloos moest hij op haar komst wachten. ... O! Die bedriegster! ... En wat moest er nu gebeuren? Een samenleving met haar zou hem een gruwel zijn. ... Scheiding dan? En zijn naam?

De voordeur werd geopend. De wind huilde in de gang. De deur werd met 'n slag dichtgeduwd.

Benkers wachtte met strengen blik, de armen over de borst gekruist zijn vrouw op. Stralend van blijdschap riep ze uit, toen zij hem zag:

„Goddank! dat je thuis bent, Karel!”

„Waar kom je vandaan?” vroeg hij als 'n rechter.

„Van de Maas,” zei ze zacht. „Ik weet wel, dat ik dit niet van je mag in zulk weer, maar. ... ik had zoo'n angst.”

„Spreek je de waarheid?” vroeg hij met een mengeling van hoop en vrees.

„Natuurlijk! Ik heb daar een uur staan wachten, of ik geen bootje zag. Denk je, dat ik mij kan vermaken, als jou gevaar dreigt?”

„En hij. ... Van Baden?” hijgde de dokter.

„Was die niet bij je?”

„Wel nee! Hij heeft me enkel thuisgebracht. Je begrijpt, dat een jonge man liever naar het bal gaat, dan een vrouw gezelschap te houden, die in angst over haar man verkeert. Maar dit laatste heb ik hem niet gezegd, ook niet, dat ik op den uitkijk ging staan.”

Benkers wreef zich langs het voorhoofd.

„Wat heb je, Karel?” schrok Else.

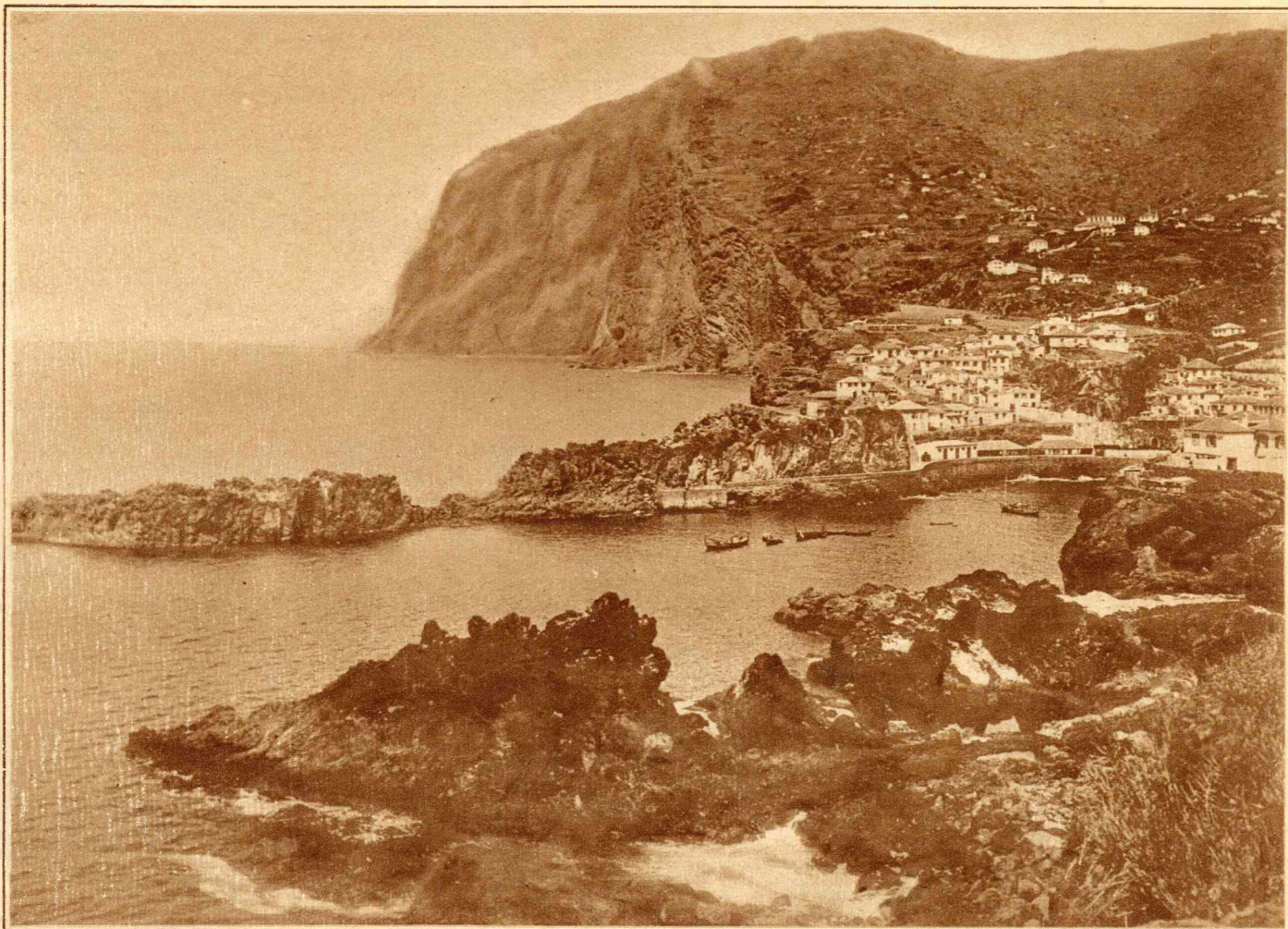
„Niets, liefste, niets.”

Op de klok kijkend, stelde hij voor, nog 'n paar uren naar het bal te gaan.

Met 'n jubelkreet sloeg ze haar armen om z'n hals.

„Heerlijk! Wij beiden! Kom, vlug je verkleeden! Alles ligt nog klaar!”

Diep ontroerd zoende hij haar innig. Een half uur later kwam het bloemenmeisje in de zaal, aan den arm van een vroolijken boer, die toestond, dat een haastig toegeschoten toreador met haar een dans begon.

Een noodlottige aardschuiving op Madeira.

Het noordelijk gedeelte van het eiland Madeira is door een vreeselijke ramp getroffen. Door den sterken regen van den laatsten tijd is een gedeelte van de kust bij het stadje Sint Vincente losgeraakt en in zee gestort, waarbij meer dan 100 personen zijn omgekomen. Onze foto toont het stadje Sint Vincente met de afgebrokkelde kust.

DOOR DE LEERLINGEN DER VAKSCHOOL VOOR MEISJES te Den Helder werd ter gelegenheid van het 5-jarig bestaan dezer school een uitvoering gegeven, waarbij de meisjes in tal van fraaie, op de school ontworpen en vervaardigde costuums optraden. Een groep ziet u hierbij afgebeeld.

DE PIUS-STICHTING TE ALKMAAR, instituut voor verpleging van R.K. oude lieden, is vorige week na de plechtige inwijding officieel geopend. Aanblik van het imposante gebouw, dat niet alleen uitmunt door een schoon uiterlijk, maar ook inwendig aan de modernste eischen van comfort en hygiëne voldoet.

UIT DE PROVINCIE

WERKEN EN ZIEN WERKEN. De gedwongen rustperiode, den Volendammer visschers door de vorst en alle gevolgen daarvan, opgelegd, heeft menig tooneeltje, als hiernaast afgebeeld, in het schilderachtige Zuiderzeedorp geschapen. Het moet den stoeren visschers, die in hun hart een afschuw hebben van luiheid en lediggang, wel aan 't hart gaan, het vrouwvolk te zien werken en zelf werkeloos te moeten toezien, al is een zitje in het prille lentezonnetje nu niet direct de ergste straf. Maar toch, we zijn er zeker van, zullen ze den dag zegenen, dat ze weer kunnen uitvaren en het ruime sop kunnen kiezen, ook al vanwege de groote nadeelen aan het stilliggen van hun bedrijf verbonden.

TERSCHELLING WEER VRIJ. Na een ongekend lange periode van isoleering, is Terschelling dan eindelijk vrijgekomen en bereikbaar geworden op andere wijze dan alleen door de lucht. Voordat het echter zoover was, heeft de K.L.M. nog deze prachtige foto gemaakt van het eiland in zijn afzonderingstoestand.

NEDERLAND—ZWITSERLAND (3—2) in het Stadion te Amsterdam. De Nederlandsche ploeg. Van l.n.r.: Van Kol, Tap, v. Heel, Halle, Bakhuys, Barendrecht, Gerritsen, v. Dolder, v. Zwieten, v. d. Meulen, v. Nelle.

Het Zwitserse elftal, dat met 3—2 door onze ploeg werd geslagen.

SPORT VAN ZONDAG

Hoera! Eindelijk weer eens een overwinning van onze nationale ploeg. Het was lang geleden.

Eigenlijk verwonderen we er ons niet over. Zooals wij de beleefdheid hebben, op Zwitserschen bodem te verliezen, met meerdere nullen vaak, beschouwen onze vrienden uit de bergen bescheidenheid blijkbaar als één der schoonste deugden, en geen Zwitser zal het wagen, hier een Nederlandsch elftal af te drogen. Achtmaal is het nu al goed gegaan zoo, en we houden het ongetwijfeld nog jaren uit.

Ook al uit pure beleefdheid lieten de tegenstanders onze voorspelers schieten, dat het een aard was, en maakte één der Zwitsers zelf nog een doelpunt op den koop toe.

Alleen Sechey, die lenige rakker in het Zwitserse doel, trok zich van alle overeenkomsten betreffende den uitslag niets aan, en rammelde zooveel mogelijk uit zijn doel.

Laat ons echter even tot de werkelijkheid terugkeeren. We hebben slechtere wedstrijden van het Ned. Elftal gezien, doch voorheen ook betere. Het stempel van middelmatig internationaal voetbal drukte op deze vertoening, welke werd gewonnen door de ploeg, die het best schoot.

Bijzonder hoog slaan wij deze overwinning niet aan. Het zou een aardige oefenpartij geweest zijn voor den grooten wedstrijd tegen de Belgen. Voor

v. Zwieten is een betere te vinden, en Halle wordt nog eens een midhalf van bijzondere klasse. De rechtervleugel deugde niet, doch dit kwam natuurlijk voor een groot deel door het feit, dat daar, door de blessure van v. Nellen, de H.B.S.'er Smeets werd neergeplant, wiens spel als aanvaller verkeerd is, en het wel altijd zal blijven.

De groote match tegen de Belgen! Het was ongetwijfeld schoon geworden, doch nu krijgen

V. d. Meulen tegen de Zwitsers in actie. De Nederlandsche doelverdediger onderschept een lagen bal.

we zoo plots een berichtje, dat we maar liever thuis moeten blijven. Waarom? Om het verdrag? Belachelijk! Welk Hollander denkt er nu aan iets anders dan aan voetbal en aan een lolligen dag (het laatste kan ook eerst worden genoemd), wanneer hij naar Antwerpen gaat. En zou er één enkele Belg bestaan, die van het Utrechtsch Dagblad droomt, als hij elf roode duivels ziet? En dan, voetbal en politie! Leeren we het nu nooit?

De heetgebakerde mijnheer, die de Royal-Belge dezen lepel, slechte medicijn ingaf, heeft den voetbal-enthousiasten van België en Holland een slechten dienst bewezen. De Antwerpenaren zullen er ook wel niet al te lieflijk op reageren.

Mogelijk krijgen we het Antwerpsche festijn nog iets later 't Is te hopen, hoewel wij dan het nut van den thans getroffen maatregel niet meer zien.

Het Utrechtsche Dagblad verspeelt al zijn abonné's, die Zondag over den Moerdijk wilden.

Ondanks de ontmoeting in het Stadion draaide het competitierad bijkans op volle kracht.

Moment uit den wedstrijd Nederland—Zwitserland. Sechey, de uitstekende Zwitserse doelverdediger, verwerkt een hoogten voorzet.

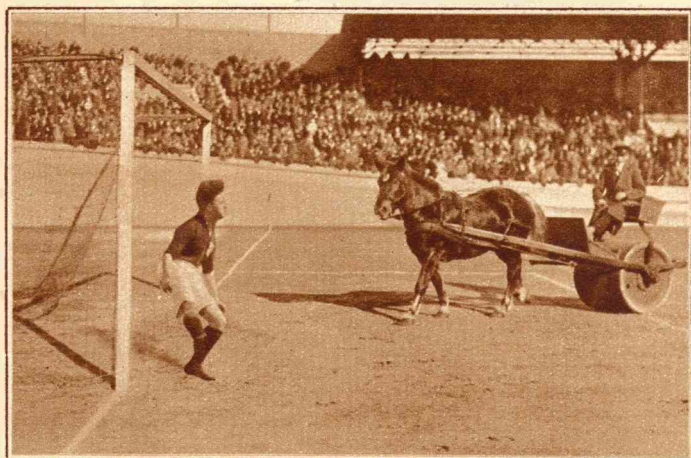
Voor de hoofdstad was het een bijzonder slechte dag. Blauw Wit verspeelde in Rotterdam, tegen de hekkensluiters nog wel, vrijwel de laatste kampioenskans. De finish dreigt al even verrassend te worden als de start.

Van de 2e-klassers zag Zeeburgia zijn kampioenskansen aanmerkelijk gereduceerd door een nederlaag in Alkmaar, en D.E.C., dat den titel zoo maar voor het grijpen had, liet zich in Zandvoort kloppen. Hierdoor is de mogelijkheid geschapen, dat het straks nog tot een beslissingswedstrijd tusschen D.E.C. en Haarlem zal komen.

Het gelijke spel van A.F.C. en de overwinning van V.V.A. zijn gelukkig eenige lichtpunten. Of laatstgenoemden het hierdoor nog zullen halen, moet betwijfeld worden. In elk geval kan V.V.A. ook nog winnen. A.F.C. kon het ééne puntje zeer goed gebruiken. Veilig zijn de roodbaadjes echter nog lang niet.

De Amsterdamsche politiemannen niet neutraal. Bij het maken van een Hollandsch doelpunt, steken zij hun vreugde niet onder stoelen of banken.

Van Kol, ontwakend, na ingedut te zijn tengevolge van het zoo slappe spel der Zwitsers. „As je me nou!”

DE ONZICHTBARE HAND

TEERSTE HOOFDSTUK GEZOCHT, MAAR NIET DOOR DE POLITIE

Toen de twee mannen in de etagewoning in de Rivierdreef waren toegelaten, stonden ze weldra in een fraai gemeubeld vertrek, gelegen aan de voorzijde der woning. Daar zat een man met grijs haar, die er gezond en krachtig uitzag, in een leunstoel voor een mahoniehouten tafel blijkbaar op hen te wachten. Toen ze binnenkwamen, stond hij niet op, maar vroeg op een toon van gezag:

„En?”

„Stille Frank zal morgenmiddag vrijgelaten worden,” zei de langste der twee bezoekers: volgens uw order heeft Spike Latham met hem kennis gemaakt, toen ze beiden in de gevangenis zaten. Hij heeft hem trachten over te halen tot een ontmoeting hier in de stad; zooals u weet, is Spike reeds een week geleden ontslagen, maar Stille Frank zegt niets anders, dan dat hij voortaan eerlijk z'n weg door 't leven wil gaan.”

„Hij kan voor mijn part met z'n eerlijkheid naar den drommel loopen!” De man in den leunstoel stond op. Hij was kleiner dan de twee bezoekers. Achter de harde, wreede trekken om den mond, den onmeedoogenden glans in den blik der oogen, schulde het geheimzinnige hoofd eener bende misdadigers, welke nu reeds bijna drie jaar lang de politie van New-York handen vol werk gegeven had. Overigens maakte de man den indruk van een welwillend en vriendelijk gezeten stadsburger.

„Voor mijn part mag hij met z'n eerlijkheid

naar den drommel loopen!” herhaalde de hoofdman der bende opgewonden. Daarna wendde hij zich tot den man, die het eerst gesproken had:

„Luister, Doc Brewster, je neemt een taxi en rijdt naar de gevangenis, waar je hem opwacht, als hij er uit komt. Je biedt hem een plaats in den wagen aan en praat met hem. Wanneer je wilt, dan kan je iemand meenemen.”

„Velvet Barnby?” vroeg Doc, terwijl hij naar z'n makker wees.

De hoofdman maakte een ontkennend gebaar. „Hij kent Velvet; hij heeft met hem aan dat zaakje meegewerkt, waardoor hij in de gevangenis kwam. Stille Frank was de eenige, die bij die gelegenheid gepakt werd. Hij heeft niet geklikt, maar hij zal zich het geval zeer aangetrokken hebben.”

„In orde, chef,” zei de langste der twee bezoekers.

Ze wilden nu het vertrek verlaten en waren reeds bij de deur, toen de man, die weer in den leunstoel had plaats genomen, haastig opstond en hen snel achterna ging. Aan de deur sprak hij tegen hen met gedempte stem:

„Ben je er zeker van, Velvet, dat Stille Frank zoo vaardig met de pen is?”

„Zoo zeker als ik hier voor u sta, chef,” luidde het antwoord van den tweeden schelm. „Ik heb hem zelf aan 't werk gezien, hij is er niet alleen vaardig in, maar ook ongelooftijdig handig mee. Hij zou de tien geboden zoo prachtig op twee steenen tafelen kunnen schrijven, dat zelfs Mozes

zou denken, dat hij het zelf gedaan had. Het was niet de schuld van Stillen Frank, dat hij gesnapt werd.”

De chef wierp een snellen blik op den spreker.

„Het was z'n eerste karweitje, Velvet.”

„Wat ik u zeg, chef,” hernam de andere, „hij zal niet eerlijk worden, dat geef ik u op een briefje.”

De aangesprokene knikte, ten teken dat hij den spreker begreep.

„Ik heb hem noodig,” liet hij er op volgen; „ik moet hem hebben. Wanneer hij het in z'n hoofd krijgt om den eerlijken man uit te hangen, dan zullen we er voor zorgen, dat hij uit z'n betrekkingen ontslagen wordt.”

„Zal de politie dit niet doen?” vroeg Brewster.

Toen hij deze vraag hoorde, begon de chef te lachen. „Ze hebben het bij de politie veel te druk om mij te pakken te krijgen en om er achter te komen, wie m'n medeplichtigen zijn.” Nadat hij dat ge-

DOOR MARE EDMUND JONES

zegd had, ging hij op ernstiger toon voort: „Jullie beiden zijn No. 1 heeren en m'n luitenant. Stille Frank is ook een heer en de bekwaamste schrijftvervalscher in 't heele land. Ik heb iemand noodig, die hier in deze etage-woning voor grof geld kan komen werken. Hij zou niet klikken of aan de politie meedeelen wie ik ben, evenmin als jullie. Toen hij onlangs bij dat karweitje gestraft werd, heeft hij ook z'n mond gehouden. Ik kan hem dus gebruiken en heb het goed met hem voor. Hij is de eenige man, die de in m'n troep bestaande leemte kan aanvullen. Ik heb hem dus noodig. Begrepen?”

„Volkomen, chef,” zei Doc grinnikend.

„De zaak is in orde,” luidde het antwoord van Barnby.

TWEDE HOOFDSTUK EEN SCHOONE LEI

Eenigen tijd geleden had Frank Waite in een der kleine steden van de Vereenigde Staten een misslag begaan. Hij had zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschrifte. Hij was op heeterdaad betrapt, voor den strafrechter gedaagd en in minder dan geen tijd veroordeeld. De jonge man was van goede familie uit het Westen. Door z'n veroordeeling waren al z'n familie-relaties verbroken, ook z'n kennissen wilden niets meer van hem weten. In de gevangenis noemde men hem „Stille Frank”. Daar hij nog jong was, was hij tot een betrekkelijk lichte straf veroordeeld en omdat er van het begin zijner gevangenschap af niets op z'n gedrag viel aan te merken, waren hem een paar maanden van z'n straf kwijtgescholden. De 6de Juli, de dag waarop hij uit de gevangenis ontslagen werd, was een zeer warme dag. Hij kon nu een nieuw leven beginnen.

Theoretisch gesproken, was de lei, waarop hij tot nu toe geschreven had, schoon; alles wat er op gestaan had, was uitgewischt. Het verleden was dood.

Hij stapte de sombere poort van het groote, grijze gebouw te Ossinning, de gevangenis, uit en bleef een oogenblik stilstaan op de met kiezelsteentjes geplaveide brug, die over den spoorweg gebouwd was. Op deze plek had niet een, maar hadden zeker meer dan duizend vrijgelaten gevangenen stilgestaan en een diepen zucht van verlichting geslaakt bij de gedachte, dat ze eindelijk vrij waren. Uit het gemoed van Frank Waite steeg echter geen zucht van verlichting op.

Het plan van zijn misdaad had hij spoedig opgevat en even spoedig en behendig uitgevoerd. Hij gevoelde geen wrok tegen de zorgeloosheid van de menschen, te wier wille hij die misdaad begaan had, een zorgeloosheid, die de oorzaak zijner gevangenneming geweest was. Hij alleen had voor allen moeten boeten, maar dat was zijns inziens minder.

Z'n arrestatie was zoo gauw in haar werk gegaan, dat er geen gelegenheid geweest was, om munt te slaan uit de bedreven misdaad. Z'n slachtoffers waren schadeloos gesteld. Dat was dus in orde. Hij had zich aan wetsovertreding schuldig gemaakt, welke hij met een steeds toenemend gevoel van bevrediging in de gevangenis had uitgeboet, waarbij hij tot de conclusie gekomen was, dat betreffende wetsovertreding vroeg of laat boontje altijd om z'n loontje komt.

De heete Julizon, die op de heuvelrij van Westchester in zijn richting scheen, blakerde het gelaat van den jongen man, die daar stond in z'n burgerkleeren van de goedkoopste soort. In z'n grijze oogen stond het bewustzijn te lezen, dat hij met zichzelf in 't reine was. Op z'n jeugdig en beweeglijk gelaat viel thans een trek van vasthe-

TIK-TAK, TIK-TAK....

radenheid te onderkennen. Hij stond daar met saamgenepen handen, alsof hij besloten had, 't verleden voor goed te begraven. Een glimlach speelde nu om z'n lippen. De lei was schoon.

Met geweld rukte hij zich uit z'n overpeinzingen los, liep verder en zag en passant, dat een taxi klaarstond, als om op hem te wachten, vlak bij het houten wachthuisje van den portier, dat voor de brug stond, die toegang tot de gevangenis verleende.

Hij keek verwonderd, toen hij een man bedaard uit het voertuig zag stappen, die hem 'n oogenblik later aansprak.

„Frank Waite nietwaar?”

Frank zag den man nieuwsgierig, maar ook wantrouwend aan.

De vreemdeling was een flink gebouwd en krachtig man. Z'n haar en baard waren rossig. Z'n gelaat zag er ongeschoren uit, maar op de kwaliteit en de snit van z'n kleeven viel maar weinig aan te merken. Men kon wel zien, dat het costuum, dat hij droeg, niet van de goedkoopste soort was. Op z'n gelaat lag 'n vriendelijke uitdrukking, maar als men hem scherp aankeek, dan wekte hij den indruk, dat de geheele persoonlijkheid van dien man achter een masker schuil ging.

„Ik ben Frank Waite,” zei de gewezen gevangene kortaf.

„Ik heet Stevens,” zoo stelde zich de vreemdeling op zijn beurt voor, terwijl hij z'n groote hand uitstak. „Ze noemen me „den Roode”, maar m'n voornaam is Willem.”

„Maar...” zoo begon Frank.

De andere viel hem lachend in de rede en zei: „Denk maar eens aan Spike Latham, die de vorige week uit de gevangenis ontslagen is.”

Frank knikte even. Hij had met z'n gewezen mede-gevangene op eenigszins vriendschappelijken voet gestaan. Ze hadden samen dwangarbeid verricht.

„Spike,” hernam de Roode, „wist, dat je vandaag vrijgelaten zou worden. Hij dacht, dat we je wel een baantje in de stad konden geven.”

Frank begon zich niet op z'n gemak te gevoelen. Deze korte uitlegging van zaken kwam hem verdacht voor en klonk niet zeer geruststellend.

„Ik begrijp niet,” sprak hij, „waarom Spike Latham zoo beschamend veel belang in me stelt. We hebben wel is waar, samen gewerkt, maar zulke dikke vrienden waren we toch niet. En,” hier vloog een blos over z'n gelaat, „wat is eigenlijk de bedoeling van dit alles?”

De roode Stevens barstte in een hartelijk gelach uit en zei spottend: „Dat is wel een vreemde manier, jongmensch, om iemands vriendelijke uitnodiging te beantwoorden. We bevinden ons op dit oogenblik in de stad en we doen je het aanbod om je bij ons te voegen. Dat is alles.”

„Ben je er dan zoo zeker van, dat ik van plan ben in de stad te gaan?”

„Waarheen kan iemand, die pas uit de gevangenis komt, zich anders begeven?” vroeg de andere met lichten spot, terwijl hij z'n groote hand vriendschappelijk op den schouder van den jongen man legde. „Je hebt toch geen tehuis, waar je met open armen zult ontvangen worden, nietwaar? Je kunt ook niet naar de plaats terugkeeren, waar je zooveen vandaan gekomen bent, is 't niet? Je kent toch zeker geen andere plaats dan New-York, groot genoeg om je spoorloos te doen verdwijnen?”

In nadenken verzonken, schudde Frank ontkenkend het hoofd. Met gefronst voorhoofd zag hij den andere aan. Er klonk sarcasme in z'n stem, toen hij zeide:

„Maar dit alles geeft me nog geen verklaring van de plechtige ontvangst, die me hier aan de poort der gevangenis te beurt valt. Enfin, ik zal met je meerijden en bedank je bij voorbaat voor het aangeboden baantje, maar” — hier zag hij Stevens vastberaden aan — „denk er aan, dat ik voortaan eerlijk wil zijn en blijven.”

De andere wierp een dreigenden blik op den jongen man.

„Wie zegt je iets over eerlijk zijn of niet? Je

DE STAMHOUDER.

bent het vreemdsoortigste jongemensch, dat ik ooit ontmoet heb.”

Zwijgend liep de jonge gewezen gevangene naar den wagen. Hij wilde instappen, maar toen hij zag, dat er reeds een ander persoon in was, deed hij een paar passen achteruit.

„Dat is Doc Brewster,” zei de Roode. Daarna richtte hij zich tot Doc wendend, vervolgde hij: „Ik ontmoette hier Stille Frank. Kameraad Spike had me over hem gesproken.”

„Aangenaam kennis te maken, jongmensch,” zei Doc tamelijk norsch.

Frank stapte nu in en begon z'n opmerkzaamheid aan Doc Brewster te wijden.

Deze was fijner gekleed dan Stevens, maar op z'n schraal gelaat stond duidelijk het kenteeken van den gentleman-oplichter te lezen, van den gewetenloozen man met duizenden en een slinksche streken en trucs. Z'n gelaatstreken waren zeer regelmatig en als uit marmer gehouwen. Men kon hem bepaald een knap man noemen. Maar wanneer hij z'n best deed om zich vriendelijk en innemend voor te doen, dan was er iets in z'n heele voorkomen, dat weerzin inboezemde.

Bij Frank won nu meer en meer de overtuiging veld, dat 't gezelschap, waarin hij zich op 't oogenblik bevond, uit misdadigers bestond en dat de heeren voornemens waren, hem in de een of andere misdadige onderneming te betrekken. Maar hoe langer hij daarover nadacht, hoe vaster kwam hij tot het besluit, dat hij voorgoed met het verleden gebroken had en dat hij in de toekomst eerlijk door de wereld zou gaan.

Er werd in 't eerst geen woord gesproken. De taxi, door een bekwame hand bestuurd, reed den heuvel achter de gevangenis op. Op den grooten weg naar Albany gekomen, werd met flinke vaart gereden. Een zacht windje koelde de gloeiende zomerhitte een weinig af.

Eensklaps vroeg Doc Brewster, zonder eenige inleiding:

„En wat ben je nu van plan om te doen, jongmensch?”

„Ik ga een baantje zoeken,” luidde het antwoord van Frank.

„In andere woorden: eerlijk worden, nietwaar?” „Juist.”

Geruimen tijd werd er nu van beide kanten gezweven. Doc was de eerste die weer sprak.

„Denk je, dat je het klaar zult spelen, eerlijk door de wereld te komen?” vroeg hij bedaard.

Door deze vraag op den man af geprikkeld, balde de gewezen gevangene de vuisten en vroeg op zijn beurt:

„Wat bedoel je daar mee?”

„Hou je kalm,” zei de andere. „Je hebt nu gevangenisstraf achter den rug en al ben je op 't oogenblik vrij man, dan sta je toch als misdadiger te boek. De politie zal het oog op je houden en je antecedenten zullen je overal als een schaduw volgen. Die dwaasheid, aan gewezen oplichters weer een kans te geven om op eerlijke wijze in hun onderhoud te voorzien, is oude-wijvenpraat en behoort voorgoed tot het verleden. Zakenmensen zijn tegenwoordig van meening, dat, wie eenmaal wegens verduistering of oplichting „gezet” heeft, buiten elke fatsoenlijke betrekking gehouden moet worden. Misschien zal het je lukken een eerlijk man te blijven, maar zeer waarschijnlijk niet.”

„Het is in elk geval te probeeren,” zei Frank.

„Ja, je zult dan misschien een betrekking krijgen,” hernam de andere, „en de politie zal je patrouillon dan over je inlichten, waarna je uit je betrekking zult worden ontslagen.”

„Dan zal ik weer een andere betrekking krijgen.”

„Om weer ontslagen te worden; dat zal zoo doorgaan, totdat je geen uitkomst meer ziet.”

„Misschien zal het de politie eindelijk gaan vervelen,” zei Stille Frank norsch.

„Hoe oud ben je nu?” vroeg Brewster.

„Vier en twintig.”

„Kijk eens aan,” riep de andere vroolijk uit, terwijl hij zich op z'n gemak achterover in de kussens van het voertuig wierp. „Wel, jongmensch, je komt pas in de wereld kijken. Vier en twintig, en dat wil voortaan eerlijk wezen. Wacht daar nog maar wat mee, totdat je meer van de wereld gezien en ondervinding hebt opgedaan. Er zijn mensen, wien alles voor den wind gaat. Ze kunnen doen en laten wat ze willen en dus ook eerlijk en, zooals men dat noemt, rechtschapen leven. Maar wat is eerlijkheid en rechtschapenheid op de keper beschouwd? Iets om er in kinderprentenboeken over te schrijven. Je wilt eerlijk zijn, Frank Wait? Ik beweer eenvoudig, dat je dat niet kunt.”

„Wat voor belang heb je daar bij?” vroeg Stille Frank.

„Mooi zoo; nu valt er met je te praten,” zei Brewster. „Wanneer je naar rede wilt luisteren, dan zullen we je een kans geven, om als een heer in de wereld op te treden, jongmensch. Je hebt reeds getoond, wat je met pen en inkt kunt doen, en...”

Nog voor hij den zin kon voleindigen, zat Frank Waite met hooggekleurd gelaat en gebalde vuisten rechtop.

(Wordt voortgezet.)

„EEN NIEUWE LENTE, EEN NIEUW GELUID,
IK WIL DAT DIT LIED KLINK' ALS HET GEFLUIT....”

AAN DEZE ONSTERFELIJKE WOORDEN UIT DEN AANHEF VAN GORTER'S MEI MOET MEN ONWILLEKEURIG DENKEN BIJ HET AANSCHOUWEN VAN DIT VOORJAARSBEELD

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1.62½; per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Lijfkeeringen f 30.— tot f2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplaagcontrole, Amsterdam.